

Josep Pujadas Truch

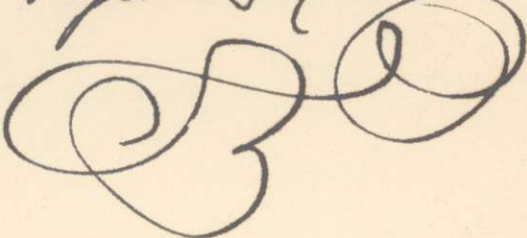
**Flors
del camí**

Al bon amic

Jordi Bojill.

Cordialment i agrair

J. Pujadas Fuch

EXEMPLAR NÚM.

130

*Carta de D. Pedro de Almeida
a D. João de Castro
em 1532*

EDICIÓ D'HOMENATGE

AL POETA DE LA VILA

JOSEP PUJADAS TRUCH

*PER ACORD DEL CONSELL
MUNICIPAL DE MASNOU,
EN SESSIÓ DE DATA 8
DE JULIOL DE L'ANY MIL
NOUCENTS TRENTA DOS.*

Josep Pujadas Truch

**Flors
del camí**

Masnou

1932

És propietat
Copyright, 1932

Pròleg

El fet que un músic escrigui un pròleg per a un llibre de poesies és cosa un poc estranya que pot semblar un cas de pretensió insòlita i fins ridícula. Però jo, tot reconeixent justa aquesta opinió, no he pas dubtat de fer aquestes ratlles, en ésser pregades per uns germans de lloc de naixença que avui tenen l'alta categoria de regir-lo, essent-ne l'Ajuntament.

I és que aquest llibre surt a la llum pública a causa d'un amor de pàtria; però no de l'amor patriòtic nodrit pel gran sentiment de raça, per l'anella gloriosa i tràgica dels fets històrics, per la secular i veneranda tradició, per l'ample i profund sentiment de la nacionalitat perenne: aquest llibre surt per un sentiment encara més íntim, si no més fort; per un amor més tendre, si no més noble; s'edita aquest volum per un amor que en podríem anomenar de família, d'entrançable sentiment germanívol, d'intimitat cordial i amorosa.

Els amors de l'home són innumerables i formen com uns cercles concèntrics. El centre de tots ells és l'individu, d'on s'expandeixen les irradiacions fins a l'infinit, que és Déu. Si l'home no està desviat de sentiments, l'amor a Déu tanca i vivifica tots els seus altres amors, fins a penetrar i, com si diguéssim, vivificar, el punt d'origen que és l'individu. És a dir que l'amor a Déu és la dignificació i la sobrenaturalització de l'amor a si mateix: és la redempció del mesquí egoisme, la possessió de la vera llibertat.

En aquests cercles meravellosos dels amors humans hi ha els més estrets, els més pròxims als individus, els més íntims, que són l'amor de família i l'amor al poble nadiu, el qual és com l'escenari de la naixença i del primer desenrotllament de l'home. D'aquests amors no se'n poden dir amors patriòtics, no tenen tanta volada, encara que en són l'arrel; però tenen una força íntima, una llum especial amorosa; fan vibrar unes fibres profundes del nostre ésser; ens desperten uns sentiments inefables que són purificadors de tota lletgesa humana.

La publicació d'aquest llibre es deu, doncs, a l'estimació i admiració que una vila catalana sent per un seu fill poeta, per un seu fill dilecte que el poble distingeix entre tots els germans conterrànics, perquè en ell veu la representació de la seva sensibilitat més refinada, la d'una idealitat més sobirana i completa.

Perquè aquest seu poeta no és pas el geni de la gran volada qui amb cos i ànima ha deixat el lloc nadiu per cantar els temes universals en les grans urbs i en els senats dels escollits nuclis intel·lectuals, no: aquest seu poeta no ha deixat mai la seva vila xamosa, ni ha tingut altre tracte que l'ordinari amb els seus senzills compatricis. Ell és el poeta que en podríem dir espontani, que al contacte de la natura ha sentit necessitat de fer la seva refilada, que amb l'esperit despert i l'ànima commosa ha seguit, no obstant la seva solitud, la idealitat suprema de la seva raça, els anhels de perfecció i llibertat de la seva pàtria Catalana.

Per això aquestes poesies són un ressó del crit de renaixença de Catalunya, del tríptic radiant de Pàtria, Fe i Amor que ha estat com l'acord perfecte harmoniós que, deixondant l'esperit de la nostra terra, li ha fet prendre consciència de son ésser, li ha despertat les ànsies de la seva llibertat fins a arribar a recobrar aquella dignitat nacional fins ara tan desvalguda i encara ara tan regatejada.

I tot això ho canta En Josep Pujadas amb cor lleuger i parla clara, sense rebuscaments ni profunditats confuses. Ell és com un eco de la gran lira poètica que ha enardit el nostre poble; ell no vol ésser original ni refinat de conceptes; ell solament vol ésser i és una veu sortida de la llum de la Costa de Llevant, fent harmonia amb el

cant primaveral de la nostra Renaixença. La poesia d'avui dia busca altres recers i modalitats diferents, canvia de postura i retorça el pensament: això és cosa dels vents que corren pels cimals culturals moderns; potser això sigui signe de nova i inèdita bellesa, potser sigui moda passatgera. El nostre poeta de la Costa no s'hi capfica; ell segueix la tonada apresada, la canta amb delit i amb facilitat airosa, i nosaltres els masnovins li retrem el nostre agraïment i els aplaudiments nostres seguint el ritme de les nostres onades marítimes, tan acompassades, tant si són suaus de moviment tot amoixant la platja arenosa, com si es remouen furients; tant si riuen saltant i aixecant la blanca escuma, mogudes per un oreig fresc i esvalotat, com si perlegen foc al clar de la lluna en nit serena.

Nosaltres estimem el nostre poeta tal com és, perquè ell és l'ornament de totes les nostres festes senzilles vilatanes; perquè ell ens parla de nosaltres mateixos i de les nostres coses amb un to elegant i entenedor. Ell és un germà que té la mirada més clara que nosaltres, més penetrant, i per això veu coses que nosaltres no veuríem si ell no ens les digués. Quan el trobem pels carrers assolellats de la vila amb la mirada fixa o amb al cap baix, pensem tot cofois que ja en rumia una altra, una altra cosa bonica per a dir-nos el diumenge en un dels nostres cercles d'esplai. I ell, el poeta, és una part distingida, predilecte i especial d'aquesta vida tranquil·la vilatana, d'aquesta monotonia clara i serena, que jo trobo sublim quan vinc de la ciutat turbulenta, malèfica, pretenciosa, remorosa i absorbent. En aquesta clara monotonia masnovina, amb aquesta llum tan estimada, amb aquestes blavors tan pures, amb aquests records infantívols que melangiosos es deixonden al fons del meu ésser; en tot aquest ambient quiet, serè i amorós, l'amic Pujadas, el versaire il·luminat, hi és el complement i la nota rítmica més justa i estimada.

Masnou, agost 1932.

Flors del camí

A Masnou

*Masnou dels meus amors! Vila xamosa,
la més blanca, joliu i esplendorosa
que Déu posà somrient ran de la mar,*

*penyora, de lleialtat i d'honradesa,
espill de caritat, font de noblesa,
de la Costa joiell el més preclar.*

*Terra de braus marins i barons savis
que han dut arreu del món ton nom triomfant,
i de noies d'ulls clars i rojos llavis
que t'omplen tot d'encis i dolç encant.*

*Feliç qui, del gran món, lluny de l'escòria,
de sa vida, a prop teu, arriba al fi,
que és passar d'una glòria a l'altra Glòria
poder a ton redós viure i morir.*

La Costa de Llevant

A un amic de muntanya

*Si no has vist de la Costa Llevantina
aquell sol que enlluerna i entra al cor,
ni has fruït la sentor d'alga marina
que omplena l'esperit i que et fa fort;*

*si no has vist aquell cel de clarô intensa
ni has gaudit de la mar el dolç encant,
o amic dilecte i bo, company meu!, pensa
que no saps ço que és bell i ço que és gran.*

—
*Una destra puntaire—una padrina
tota plena d'arrugues com la mar,
prô alegre i parladora com fadrina—
el secret de l'encís em va contar.*

*Digué que en creâ el món, Déu, ple de joia,
la Costa de Llevant mirà amb amor,
que agräida i gentil, tota alegroia
donava grans mercès al Creador.*

*L'Altíssim somrigué i una llum pura
envai tot l'espai, i dolçament
davallà un estol d'àngels de l'Altura
omplint-ho tot d'encís pròdigament.*

---

*No vulguis escatir si la puntaire
està en el cert o no; sols et puc di
que a Masnou fins somriu i canta l'aire,
i tot mostra el segell del que és diví.*

*Sols et puc di i jurar que té la Costa
d'una verge la cèlica bellô,
que apar a tot moment que és feta a posta
per gaudir-hi a pleret ço gran i bo.*

*I això fa que subjugui i que captivi
a qui gaudeix fervent dels seus encants,
i, cada jorn, al cor més ens avivi
la fe i el sant orgull de catalans.*

*I per 'xò és un verger de flors divines
amb les noies que en fan un paradís
amb llurs crits i rialles argentines
i amb els cants de la terra plens d'encís.*

*I per 'xò té una mar tota harmonia
—mar somris, mar bramul, mar manyagô,
prô tothora i tostemps mar poesia—
cantant eternament sublim cançó.*

*I uns pins tots fortitud i esplendidesa,
d'una Pàtria triomfant símbols vivents,
i un bell estol d'ermites que palesa
la fe de nostres cors a tots moments.*

*I uns jolius tarongers tots joia i flaire,
i aquelles ginesteres totes llum,
i aquells boscos ubèrrims que omplen l'aire
—amb llurs plantes i flors—de dolç perfúm.*

*I aquells camps de verdor nova i eterna,
i els vinyars que en llurs venes porten foc,
i aquell sol que don' vida i enlluerna,
i aquell cel que és més blau que en altre lloc.*

*Ses aurores són clares i joioses
com el somni d'un àngel dalt del cel,
i ses nits són tranquil·les i oloroses
que apar hi hagi una flor en cada estel.*

*Les viles, més que viles, són gavines
que a xamosos esbarts hi fan el niu;
quietes a l'hivern, i cantarines
i alegres com infants quan ve l'istiu.*

*I amb fires i amb aplecs, tot gentilesa,
i amb les festes majors, nius d'illusions,
sa catalanitat arreu palesa
conservant bells costums i tradicions.*

*Si és cada poble espill de bonhomia,
de la Pàtria és fogar viu i abrandat
que espera dalerós el felïç dia
que en el cel brilli el sol de Llibertat.*

*Car la Costa té dret a créixe' i viure
tal com Déu la creà amb amor pregon:
la Costa de Llevant vol ésser lliure
com la mar que li canta la non, non.*

---

*Si no has vist de la Costa Llevantina
aquell sol que enlluerna i entra al cor,
ni has fruït la sentor d'alga marina
que emplena l'esperit i que et fa fort;*

*si no has vist aquell cel de clarô intensa
ni has gaudit de la mar el dolç encant,
vina prompte, amic meu, sens defallença
i sabràs ço que és bell i ço que és gran.*

La casa catalana

*¡O, la casa rica i blanca
on el viure hi és tan bell!
¡O, la casa on mai no manca
l'ombra del cirerer vell
que un ocell té a cada branca
i un dolç cant en cada ocell!*

*¡O, la casa tan polida
tota joia i tota amor!
¡O, la casa beneïda
que amb respecte i amb fervor
serva encara amorosida
els costums de l'avior!*

*Si és petita i és galana
aixopluga uns cors tan grans,
que el pobret quan hi demana
sap que a dins troba germans...
És la casa catalana
que és orgull dels catalans.*

És la casa on hi flameja
l'esperit del ver cristià,
és la llar on guspireja
l'amor patri fort i sa,
car s'hi parla, s'hi festeja
i s'hi prega en català.

I és allà on sens moure fressa
però sempre amb viu delit
tot va avant i tot s'endrega
i es treballa decidit,
i amb un crit de la mestressa
a trenc d'alba es deixa el llit.

I quan ja l'avemaria
ha estat dita amb devoció
i s'han dat tots el bon dia
i els camps s'omplen de clarò,
amb la més franca alegria
van a llur obligació.

La mestressa els acomiada
des la llinda del portal,
i cantant dolça tonada
de gra s'omple el davantal,
gra que espera adalerada
l'aviram que té al corral.

*Vers el pou prest s'encamina
—que engalana un romaní—,
poa l'aigua cristallina
per regâ el modest jardí,
en tant amb veu argentina
els galls canten a desdî.*

*Les millors flors amb fallera
va collint d'ací d'allà
per la Verge que venera
—que dels avis heretà—,
que ja ells, amb joia vera
li ensenyaren d'estimà.*

*A la Verge sobirana,
que cosetes que li diu!
Feina i salut li demana
amb fervor i desig viu,
i li sembla que galana
se l'escolta i li somriu.*

*Que jamai els desempara
prou que sap això ben pla;
fa cent anys o més encara
que a la blanca casa entrà
i no hi ha mancat fins ara
ni salut, ni amor, ni pa.*

*Cap al tard, quan la campana
deixa oir son sagrat so
i el toc d'Angelus demana
als fidels una oració,
la família cristiana
reunida és a l'escó.*

*De l'escola la mainada
ha tornat diligentment,
amo i mossos la jornada
han complert a abastament,
i això fa que a la vesprada
tothom estigui content.*

*I a l'escó es conten rondalles
o el cant surt vibrant i clar,
o bé els jocs i endevinalles
s'estalonen sens parar,
mentre estén les estovalles
la mestressa pel sopar.*

.....

*I floreix el Sant Rosari
(quina flaire omplena els cors!)
seguit d'un bell corollari
d'oracions i de records
sens ni un sol dia mancar-hi
una ofrena als avis morts.*

*Heusaquí la casa blanca,
bell sojorn de pau i amor,
heusaquí l'estoig que tanca
els costums de l'avior
i la gent honrada i franca
que treballa amb ver fervor.*

*Tant com xica i com galana
és tranquil·la com un cel...
Ric verger on pren ufana
l'amor patri dolç com mel.
és la casa catalana
noble, activa i ben fidel.*

*Tots sos fills són, com Déu mana,
catalans de soca a rel.*

Credo

*Crec en una Catalunya poderosa i respectada,
Terra de gestes heroïques, Mare dolça i triomfant,
que si un jorn va ésser retuda, escarnida i ultratjada
prompte es redreçà amb coratge i serena la mirada
en oír la veu sagrada
que li deia: "Sempre Avant!"*

*Els botxins que l'atuïren la deixaren ja per morta
preparant-se amb gran quimera a sa cendra llençà al vent,
mes la Pàtria ressorgia, malgrat tot, vibrant i forta,
i sa llengua recobrava son passat bell i esplendent,
i ja veia coratjosa relluir amb nou esclat
la llum clara i redemptora de la seva llibertat.*

*I amb la gràcia de ses lletres que han estat joia dels savis
i amb la dolça poesia de ses belles tradicions
i amb l'encís de les rondalles que ens contaven nostres avis
i amb la cèlica cadència de ses danses i cançons,
ha anat ferma i esclatant
sempre avant!...*

*I reneix l'amor de Pàtria com un riu que surt de mare
sent més ferma la pitrada per al cim prompte arribà;
i duu l'aire cants de festa i esdevé la Llum més clara,
i la sang bull en les venes esperant el bell Demà,
i el cor sent viva fallera per la glòria que vindrà...*

*I ja vé!... La Llum s'apropa o la Pàtria va on és ella...
Si encar núvols s'agombolen ja es veu l'Arc de Sant Martí...
Avant sempre, Pàtria meva! I amb el mall, el pic, la rella,
els pinzells o bé la ploma fes ben ample eu teu camí.*

*Amb delit treballa i lluita i ensems riu i balla i canta.
Tingues fe en el teu pervindre que de glòria ve nibat.
El nou Sol està per néixer... Ta figura s'ageganta...
Aixequem els cors, o Pàtria, que s'apropa el Jorn sagrat!*

*Ja s'apropa l'hora santa
de la teva llibertat!*

A uns pins solitaris

*Pins tots fortitud,
pins bells i esplendents
que pluges ni vents
jamai no han retut.
¡Quina excelsitud,
pins magnificents,
dóna als sentiments
vostra solitud!...*

*Pel terror salvar
qui pogués lluitar
fort com vostra rel
i havê amb früició
vostra serenô
per a mirâ el cel.*

Pirenenques

La Vall de Núria

*¡Vall de Núria, vall xamosa,
o, vall, tota majestat
que em té l'ànima commosa
i em té el cor enamorat!
O vall fresca i delitosa!
¿quin secret tens amagat,
que ets joliva com la rosa,
tota flaire i claredat?*

*Ton encís i galania
i la dolça poesia
que de pau omplena els cors,
prou te'l dóna amb goig sens mida
aquella Verge beneïda
de les neus i dels pastors.*

Matinal

*El sol està per sortir
i ardis empenem camí
cap al cim de la muntanya.
El cel és blau, l'aire és fred
i l'aigua canta a pleret
sa cançó vibrant i estranya.
De perles un desvessall
llueix l'herba de la prada.
Ja tenim als peus la vall,
tota humil i recatada.*

*Regna arreu dolç benestar.
Sols la pau es veu torbada.
pel renill de l'eugassada
i dels bous el bramular.*

El pastor de Núria

*El bon i vell pastor, tot just clareja;
deixa el jaç—jaç humil, rústec, mesquí—,
va a la llar on encara un tió fumeja,
torra un bocí de pa i el sucra amb vi.
I un cop ha encès la pipa, taralleja
una vella tonada, i el camí
emprèn muntanya amunt, on pastoreja
el remat tot rel lent del serení.*

*En ser-hi, el bon pastor fa un crit de joia,
i la vacada humil tota alegroia
fa sonar les esquelles amb delit.
En vesprejar, retorna el pastô a Núria
per a ajuntar sa veu a la cantúria
dels Goigs que s'hi desgranen cada nit.*

A la Verge de Núria

*Des de lluny, o Verge Santa,
he vingut sens defallí,
i el meu cor gentil complanta
ja us resava pel camí.*

*Si resava, ara amb goig canta
sota el vostre esguard diví
i es rendeix a vostra planta
i es commou de goig sens fi.*

*Verge bruna! Estel de Núria!
que atureu del llamp la fúria
i del torb la malvestat,
deu al cor fe ben sencera
i a la Terra que us venera
vida, amor i llibertat!*

L'ayet mort

*Al mig d'un bosc reblert d'esplendidesa
—bosc fornit, bosc frondós, tot majestat—
d'un ayet es destaca la nuesa
que el llamp de la tempesta ha calcinat.
En veure de verdor aquella estesa
hom es sent lliure, gran, reconfortat;
contemplant l'arbre mort, dolça tristesa
del cor, sense voler, s'ha apoderat.*

*Car veient-lo tan blanc, braços enlaire,
com demanant al cel vida, llum, aire
per a viure a pleret amb sos germans,
dut per ma fantasia esbojarrada,
crec veure d'un gegant l'hercúlea ossada,
rodejat d'un exèrcit de titans.*

La cançó de l'aigua

*L'aigua resa... l'aigua canta,
quan del cingle cau al riu...
Si mirant-la el cor s'hi encanta,
ai, que coses l'aigua em diu!
Ella em resa la complanta
d'un passat bell i joliu,
i em diu la cançó vibranta
d'un pervindre fort i viu.*

*I em conta que ja s'allunya,
el mal temps per Catalunya,
que el triomf vindrà aviat;
car com l'aigua és majestuosa,
i és gran, forta i coratjosa
per gaudir de llibertat.*

La Pàtria nostra

*La nostra Pàtria és gran;
la nostra Pàtria és bella;
cap més no n'hi ha al món
que es pugui igualâ amb ella.*

*Cap més no té la mar
amb tan belles tonades
ni el cel tan clâ i tan blau
ni nits més estelades.*

*Ni tan xamós estol
de púdiques donzelles
—esbart de serafins,
conjunt de meravelles.*

*Cap més no té aquest sol
que atrau i que enlluerna
ni nostres bells cimals
de poesia eterna.*

*Ni ermites tan gentils
—de flors bella garlanda—,
penyores de la fe
que nostres cors abranda.*

*Ni més fresques cançons
ni festes més galanes
ni dansa més sublim
com són nostres sardanes.*

*Ni nostre dolç parlar,
orgull de tot un poble:
la parla més sublim,
més escaient i noble.*

*La que han glorificat
reis, sants, heroïes i savis,
la que captiva el cor
i emmela nostres llavis.*

*L'excelsa! El verb gloriós
—de Déu gentil ofrena—
que en nostre gaudi és cant
i és plany en nostra pena.*

*La que de germanor
és símbol i fermança
i és sol esplendorós
de nostra deslliurança.*

* * *

*La nostra Pàtria és gran!
La nostra Pàtria és bella!
L'orgull dels catalans
és viure i mori en ella.*

*La seva fortitud
arreu clarament mostra...*

*És la més gran del món
pel fet d'ésser la nostra!*

El Cant del Sardanista

*Siguem-hi, germans
Donem-nos les mans!
La cobla refila, la dansa comença.
Siguem-hi, germans!
Donem-nos les mans!
Ballem la sardana com bons catalans.*

*Amb sant amor fem una anella
que sigui gran, magnificent.
Que hi vingui el vell prop la donzella,
l'humil obrer prop l'opulent.
Hi posarem, per fer-la bella,
ànima i cor, fèrvidament.
Com bons germans
dem-nos les mans.
Com més humils, serem més grans.*

*Si la fem flor de galania
esdevindrem dignes i forts,
fent-la triomfant ens serà guia
i gaudi i llum de nostres cors,
i serà espill de poesia
i arca sublim de grats records.*

*Com bons germans
dem-nos les mans.*

Com més humils, serem més grans.

*Dels cims més alts fins a la plana
tothom joiós les mans s'ha pres,
i al teu vaivé, gentil sardana,
s'uneixen cors per sempre més,
i ets de l'amor fada galana
i foc sagrat que és sempre encès.*

*Com bcs germans
dem-nos les mans.*

Com més humils, serem més grans.

*La festa, amb tu, sembla més festa
i el viure clar i temptador,
car tens la llum de la ginesta,
de nostra mar la serenor,
i duus als cors, bella i xalesta,
el gran perfum d'una cançó.*

*Com dignes germans
donem-nos les mans!*

Amem la sardana! Siguem catalans!

La novícia

*Era una gentil novícia tota gràcia i serenô
ja no és i a sa lloança, de ma lira a l'humil so,
de sa vida d'heroïna vull cantar-vos la cançó.*

*Era petita, bonica, quan sa mare pujà al cel,
de sos besos i abraçades no en pogué tastar la mel;
de llavors ençà la pena sobre seu estengué un vel.*

*En trovar-se sola amb ella el seu pare esclatà en plor,
la mirà amorós i tendre, la besà i abraçà fort.
—Sols per tu—sanglotant deia—des d'avui bat el meu cor.*

*Si no fossis tu, la vida què en seria, trist de mi?
Un martiri inacabable i el món un desert sens fi.
Si no fossis tu, videta, mon desig fóra mori.—*

* * *

*Passen dies, passen mesos i els anys passen tot volant,
si era petita, bonica, esdevingué bella i gran,
si son pare la volia més després fou son encant.*

*Quan un dia, funest dia! foll d'orgull un rei traïdô
esclavitzar vol sa Pàtria, mes tothom, ple de braó,
crida irat: —Volem ser lliures! Via fora l'invasô!—*

*Tothom son patriotisme sent reviure amb fort esclat
i amb dalê es prenen les armes i es fa cara al rei malvat.
Al bon pare el cor li salta, mes sa filla el té lligat.*

*L'enemic tot ho destroça igual que una forta allau
però el poble no recula, que no en va és un poble brau
per'xò arreu el crit ressona: —Abans mort que viure esclau!—*

*En mirar la seva filla el bon pare defalleix...
L'enemic amb ràbia folla tot ho arrasa i envileix...
Veient tanta de barbàrie, el bon pare es decideix*

*i serè diu a sa filla: —No deixar-te vaig jurar
mes avui el deure em crida; ens havem de separar!...
Filla meva, aquest miracle, sols la Pàtria el pot obrar.*

*Nostra Pàtria que afligida vol avui de tots l'esforç...
Al convent prega i espera'm... Tornaré cobert de llors...—
El bon pare, quan la deixa, amagant-se es desfà en plors.*

---

*Era una gentil noçia tot noblesa i majestat,
que era blanca com un lliri, que era un àngel de bondat,
que pregava pel seu pare, tan volgut, tan enyorat.*

*Les germanes la volien per son tracte angelical,
l'abadessa li parlava amb afecte maternal
i ella a totes les tenia i estimava per igual.*

*De les noves de la guerra no en sabien rê al convent;
cada dia que passava més creixia el seu turment;
com més gran el turment era, més també l'enyorament.*

*Un capvespre que resaven de la tarda l'oració
arribà al convent la nova que era el poble l'invasô:
acostant-se amb por les monges, van resar amb més fervô.*

*La novícia en tant pregava se sentia defallí;
mil idees li acudien en fantàstic remolí,
per xò quan el prec finia sens dir res baixà al jardí.*

*En besar l'oreig son rostre talment sembla que reviu;
un ocell dalt d'una branca tot cantant vetllava el niu,
i ella, a l'au, li preguntava: —El meu pare, és mort o viu?—*

*Pels camins, els nards i roses que cuidava amb tant d'amor
llurs perfums li dirigien com volent dar-li conhort,
i ella, trista, els demanava: —El meu pare és viu o és mort?*

*Vers el cel sos ulls alçava i veient que ja a pleret
brillejava un munt d'estrelles, sospirant tot baix, baixet,
també els deia: —Estels! digueu-m'ho: del meu pare, què s'és fet?—*

*Tot de sobte dalt la tàpia hi veié un home enfilat;
li va dir que era un contrari la lliurea de soldat;
en voler fugí espantada, ja el tenia al seu costat.*

*Tremolant com fulla a l'arbre es veié sense ningú;
l'estranger se la mirava triomfant, lasciu, segú,
i quan ella amb por li deia: —Què voleu? —Re; et vull a tu!*

*Sols a tu!—deia i somreia acostant-s'hi a poc a poc—
Vull gaudir de tes carícies, vull cremar-me amb el teu foc...—
La novícia s'esglaiava no veient socors enlloc.*

*—Has d'esse'avui tota meva car la sort m'ha dut aquí:
estem sols i tinc més força, no pretenguis pas fugí...—
La novícia suplicava: —Oh! Tingueu pietat de mi!*

*Per la vostra santa mare! —Si no en tinc... —O Jesús meu!
pels sants hàbits que vesteixo! —Fuig d'aquí! Per xò et sap greu?
—Per la Verge! —Ni per Ella! —Doncs... per Déu! —No, ni per
[Déu!—*

*Com lleona perseguida la novícia es redreçà;
en provar ell d'agafar-la, prou lluitava, mes en va,
que, ai! les forces li fugien i ell l'anava ja a besà.*

*Quan del tot perduda es creia i sorpresa de neguit,
veu que al costat duu una daga i amb coratge i gest ardit
la hi arrabassa tot d'una i la hi clava al mig del pit.*

*La novícia fuig com folla. L'abadessa prompte veu.
—Què teniu, filleta meva?, què teniu que tremoleu?—
Al peu ella l'acompanya de la tàpia i diu: —Mireu!*

*Jo l'he mort! —Vós?... —Sí; per lladre, per covard, per traïdor.
Sols així avui, mare meva, he pogut salvar l'honor.—
I tirant-se a n'els seus braços arrencà en profunde plor.*

.....

*Quan la lluna s'encelava va poder veure al jardí
del convent, com dues monges acabaven de cobrí
una fossa que hi obriren sens descans ni defallí.*

*Un cop llestes, la més vella diu a l'altra: —El que ha passat
sols ho sap Déu i nosaltres. De tothom serà ignorat.
Diguem-li ara un pàrenostre i Déu l'hagi perdonat!—*

*—I també que a mi em perdoni—afegí l'altra llavors—.
Si mon crim la terra amaga jo la terra ornaré amb flors
i les flors seran regades cada dia per mos plors.*

*Prou féu ella la promesa, mes complir-la no pogué.
L'endemà una forta febre en son llit la retingué.
Als tres dies la ciència son lloc va cedí a la Fe.*

*Si tothom la perdonava demanà amb fervent anhel,
i morí com una santa, el sant Crist besant fidel.*

.....

Era una gentil novícia que es trobà amb son pare al cel.

* * *

*Una gentil papallona
deia a un clavell abrandat:
—Nostra vida és massa curta!
Ve la mort massa aviat!—
I el clavell li responia:
—Això mai no m'ha espantat,
que si és curta nostra vida
jo ho accepto de bon grat,
car, morint, deixo una estela
de perfum dolç i preat...
I tu escampes, volant lliure,
aires sans de llibertat!*

A la Pàtria

*Pàtria meva! Pàtria amada!
Pàtria santa d'homes sants,
de barons d'anomenada
i d'herois grans entre els grans.
Pàtria meva venerada,
goig i orgull dels catalans!*

*Terra invicta i beneïda
per la mà de Déu immens;
terra forta, terra ardida,
terra oberta a tots els vents
terra per tots enaltida
i enyorada pels absents.*

*Terra clara i agradosa
la més noble i més formosa,
la del cel de dolça llum,
la del camp de grat perfum,
la del mar ple d'harmonies
i l'oreig de galanies,
la de parla com la mel,
la creient i la fidel,
la que prega amb fort esclat
a la Verge dolça i pia
que té el tron al Montserrat
perquè prompte arribi el dia
de la seva llibertat.*

*Pàtria la més gran i bella!
Terra tota meravella,
tota gràcia i majestat.
Baluard de gentilesa,
arca santa de noblesa,
penyora de lleialtat.*

*Guardadora engelosida
de sa llengua, que és sa vida,
de ses santes tradicions,
dels seus jocs i endevinalles,
de sos costums i rondalles,
de ses danses i cançons.*

*Mare santa i amorosa
que ens empeny majestuosa
pels camins de la virtut.
Regina noble i serena
que les ànimes emplena
d'una excelsa fortitud...*

*Aquesta és la Pàtria meva!
La que avança bo i cantant,
la que lluita sense treva
per a fer-se forta i gran.
La incompresa, la ultratjada
fins per fills de sang damnada,
traïdors que l'han vexada
de sa glòria renegant.*

*Aquesta és la meua terra!
La que frisa i s'enardeix
quan se li vol moure guerra
o el camí se li impedeix.
Però tot és endebades,
car, malgrat les turbonades,
té les rels ben enfonsades
i no 's vincla ni es marceix.*

*Abans creix i s'ageganta
veient néixer ja el nou sol...
La sardana sacrosanta
va eixamplant més el seu volt...
Ja sa parla no és estranya!...
Ja la volen per companya
i ella salvarà l'Espanya
tant si ho vol com si no ho vol.*

*A la Ibèria amb delectança
i amb amor la mà ha allargat
animant-la l'esperança
d'una santa germandat.
I avui hom ben clar pot veure
que lleial compleix son deure...
Si el dogal ella es vol treure
per a tots vol llibertat.*

*Mes, si sa veu no és oïda,
no per això ha d'emmudí;
si de nou és escarnida
reprendrà sens defallí
la cançó mil voltes santa
que l'anima i que l'aguanta...
L'anar sola no l'espanta
i farà sola el camí.*

*Catalunya és gran i és forta
pel seu esperit pairal,
per l'amor que al treball porta,
per la fe en un ideal...
Catalunya no és pas morta!
Nòstra Pàtria és immortal!*

A la Verge de la Cisa

*Mirant la mar blava,
dalt d'un turonet,
—niu de poesia
voltat de xiprers—
hi ha una ermita blanca
com un glop de llet.
Si és bell el defora,
a dintre és un cel;
hi ha una Verge dolça
amb el Jesuset,
de mirada pia
de rostre esplendent
i de mans de rosa
i somriure bell.
Verge de la Cisa,
mare del bon Déu!*

*En tota la costa
no hi ha un mariner
que no la veneri
amb cor ben fervent,
no la invoqui en veure's
entre mar i cel
i que no li degui
socors i mercès.
Car la Verge dolça
de rostre esplendent,
de mirada pia
i somriure bell,
tostemps i tothora
guia el seu vaixell.
Verge de la Cisa,
lluminós estel!*

*Que Ella mai no deixa
el brau mariner
i aquells que la invoquen
en tristos moments,
els ex-vots ho diuen
—humils i fidels—
que omplen de l'ermita
les blanques parets.*

*Els ben clar palesen
el poder excels
de la Verge santa
del somriure bell
i de mans de lliuri
i rostre esplendent.
Verge de la Cisa
dolça com la mel!*

*Si amb vostra mà pia
els perills salveu
i calmeu tempestes
i esvaïu turments,
feu que el camí nostre
sigui el dreturer,
que amb la vostra gràcia
a port arribem
i a dalt de la glòria
contemplem a pler
vostre dolç somriure,
vostre rostre bell,
vostres mans de rosa,
vostre esguard excels...
Verge de la Cisa
no ens desempareu!*

A Crist Rei

Triptic d'amor

Crist venç

*Pertot, damunt de tot, d'homes i segles
i races i costums i despotismes
com sol magníficent que fon els núvols,
Crist venç i regna.*

*Venç pel seu gran amor en tota lluita
i feliç qui vençut d'amor l'adora
que amb escriuix paga sempre el vassallatge
que els cors li reten.*

*És d'amor fent sublim que res no eixuga,
dolç recés on les ànimes s'esplaien,
llum brillant que amb sos raigs els cors emplena
d'intensa joia.*

*Contra Ell s'esberla tot; ídols horribles
que un ridícul orgull infla i enlaira
cauen retuts com febles munts d'arena
que el vent s'emporta.*

*Complots covards i vils, sofismes cínic,
escomeses violents... Tot cau! Tot passa!
Sols Crist perdura sempre. Ell i sa Església,
veritat única.*

*Sols Ell és infinit i és immutable;
sols Ell perdurarà mentre el món sigui
escampant amb amor com rou fresquívol
sa llei excelsa.*

*I quan es fondrà el sol i tremoloses
les estrelles cauran i el món s'esfonsi
de la fosca eixirà sempre invencible
a judicar-nos.*

*Glòria a Crist triomfant i humil alhora!
Glòria a Crist tot bondat i tot justícia!
A Crist Rei, a Crist Pare, a Crist invicte!
Lloat per sempre!*

Crist regna

*Crist regna esplendorós en cel i en terra
ses gràcies escampant amb abundor;
no vol pas malvestats ni odis ni guerra
car son regne és de pau i germanor.*

*I a tots ens fa germans, I a tots ens crida
amb el cor i amb els braços ben oberts
salvant-nos dels esculls d'aquesta vida
i guiant nostres passos sempre incerts.*

*I ens crida a tots al seu palau de glòria
i plora si ens neguem sa veu a oï,
quan del món ens atrau la vil escòria
deixant enlluernats el bon camí.*

*Aleshores l'ovella esgarriada
més que el Rei, el dolç Pare, el bon Pastó,
frisós crida amb amor altra vegada
per donar-li, besant-la, el seu perdó.*

*Quin és el cor que ingrati rebutja anar-hi
per viure i rebolcar-se al mig del fang
quan Ell per redimir-nos al Calvari,
generós i sofert, donà sa sang?*

*Quin és el cor que fuig de la llum pura
d'aquest Sol sense posta i eternal?
Qui és l'ingrat que rebutja la dolçura
d'aquest Cor que és per tots sublim fornal?*

*Fornal d'un amor gran, pur, sense mida,
i d'una inexhaurible caritat,
penyora d'una nova i dolça vida
gaudida al mig d'un cant d'Eternitat!*

---

*Glòria al regnat de Crist gran i invencible,
que fa els pobles ben dignes i ben forts!
A Crist-Rei que esplendent, just i inflexible
a judicar vindrà els vius i els morts.*

*O Crist-Rei! Rei de reis! Rei infallible!
Regneu en nostres llars i en nostres cors.*

Crist impera

*Si Crist impera en el cel
també governa la terra
i governa el llamp i els vents
i la lluna i les estrelles
i el sol amb sos raigs de foc
i la mar amb sa bravesa.
Crist és fort i omnipotent.
Crist ho omple tot! Crist impera!*

*Quan estén sa pia mà
humil calla la tempesta;
sota el seu esguard diví
els camps i boscos floreixen,
i a sa veu els ocellets
canten i volen alegres.
Al seu escalf amorós,
els fidels, ¡com s'hi delecten,
i gaudeixen de sa llum
i es fan grans amb sa grandesa!
Als cors on impera excels,
Crist ¡amb quin amor s'hi entrega
omplint-los de serenor
i de pau i fortalesa,
deslliurant-los dels perills
que els envolten i els assetgen!*

*I a tots ens vol amorós,
i a tots ens crida i espera
des del Sagrari—Palau
de la Divina Regència—
per enfortir nostres cors
i endolcir les nostres penes.
El seu amor sempre ha estat
fermança de joia eterna.
Glòria a Crist Redemptò i Déu,
per tots els segles dels segles!*

---

*Confessem-lo amb tot el cor:
Crist venç i regna i impera!
Crist és nostre invicte Rei
ahir, avui i per sempre!*

Espiritualitat

*Vola, ànima meua, vola;
vola fins a l'infinit...
Fins on la lluna es bressola
quan rep el bes de la nit.*

*Ves-te'n més enlaire encara!
Vola encara amb més anhel
fins que assoleixis la clara
magnificència del cel.*

*Amara't en la llum dolça
dels seus raigs bells i fulgents
i ensems amb coratge espolsa
el fang i escòria que tens.*

*Para't allà, ànima mia,
que plaent hi trobaràs
el doll fresc de poesia
que en va altrament cercaràs.*

*Fuig del món de farsa impura
i de plaer fals i breu:
no davallis de l'Altura
ni et moguis de prop de Déu.*

*Sols aquí lluu encisera
la Justícia i Veritat;
sols aquí rient impera
la Bellesa i la Bondat.*

*Vés-hi sense defallença
bo i deixant el viure esclau
que amb Déu la vida comença
i és eterna amb Ell la pau.*

*Devindràs noble i serena
com filla digne del Cel;
devindràs de dolçor plena
com bella bresca de mel,*

*i et sentiràs forta i pia
per a resistir l'embat
dels mils perills que en ta via
el món febrós ha posat,
tot gaudint, ànima mia,
de l'excelsa poesia
de la Fe i la Caritat.*

*Vola sempre delitosa
vers el regne de la Llum,
esplaiat majestuosa
tot copsant joia i perfum.*

*Gaudiràs per excel·lència
de la grandiositat,
del poder i omnipotència
del Déu tot sabè i bondat.*

*Les coses per Ell creades
comprendràs, com mai podran
les animetes migrades
que viuen sols terrejant.*

*Veuràs la Natura bella
com no havies mai capít,
amaràs la meravella
d'allò que és gran i infinit.*

*Sentiràs l'himne que canta
la terra al seu Creador
i la cèlica complanta
que el mar desgrana amb amor.*

*Esbrinaràs el misteri
que hi ha en les creus dels camins,
on troben dolç refrigeri
els pobrets i els pelegrins.*

*Sabràs tota l'alegria
que el sol dóna en sorti ardit,
i veuràs la poesia
que a la posta duu la nit.*

*I fruitàs de la joia
del cant xamós i gentil
que l'ocellada alegroia
desgrana tothora, humil,*

*I l'encís de les muntanyes
i del bosc l'encantament
i aquell dolç cant que les canyes
entonen vora el torrent.*

*I la joia de la plana
quan promet bella abundó
i l'amor de la campana
en tocâ el toc d'Oració.*

*I la gemada cadència
dels fontinyols amagats
i la ubèrrima opulència
de les vinyes i sembrats.*

*I dels pins tota la flaire
i de les flors la bellor
i la música de l'aire
i dels rius la manyagor.*

*I en tot veuràs poesia
i tot penar serà lleu
si no et mous, ànima mia,
de la voreta de Déu.*

*Deixa la mundana nosa,
tota escòria i tota fel;
fuig del fang que et té reclosa,
deixa l'ombra i el recel...*

*Clara, lliure i benaurosa,
vola, vola delitosa...
No t'aturis fins al Cel!*

Els rossinyols de Montserrat

Lloances a la Verge

*On teniu vostre niu, ocells xamosos?
D'on veniu, rossinyols? Qui va guiar-vos?
vers aquests bells cimals, orgull i glòria
de Catalunya?*

*Haureu vingut, potser, d'amor encesos
a retre el més poètic vassallatge
als peus del tron de la gentil Regina
tota dolcesa?*

*Quin mestre us ha dictades les formoses
corrandes i cançons que, amb dolços ritmes,
desgraneu bellament i plens de joia
des la boscúria?*

O, prou veniu del Cel! Prou us envia
amorós el bon Déu, perquè ací lliures,
oferiu a la Verge els vostres cànctics
harmoniosos.

¡Qui pogués, com vosaltres, senti el gaudi
de viure al seu costat, per a oferir-li
reblert de dolça fe i amb joia intensa
el cor i l'ànima!

¡Qui tinguéis vostra veu cèlica i pura
per a cantâ amb daler matins i vespres
dictades per l'amor, gentils follies
sempre lloant-la!

¡Qui tinguéis, rossinyols, les ales vostres
per a volâ a ses plantes amb dolcesa
i sota el seu esguard morir de joia
tot adorant-la!

Car Ella ho mereix tot, que Ella és la Mare
més dolça que hi ha al món: Ella és l'estrella
que ens guia a felig port; Ella és rosada
que ens dóna vida.

Ella és el far potent que'ns assenyala
el camí de l'amor i de la glòria
i ensems les nostres ànimes inunda
de clarô angèlica.

*És font inexhaurible de ventures
que el cor assedegat d'aigua de Vida
amb daler va cercant son doll puríssim
per a abeurar-s'hi.*

*És bàlsam guaridor de tota pena,
que als pobres desvalguts dóna coratge,
resignació als humils, pau als que ploren
i força als febles.*

*Tot li pertany, que és Mare imponderable,
nostre cor i nostra ànima i la vida;
i això fa que l'amem i anem joiosos
a visitar-la.*

*I per'xò la volem, que és la Regina
de tots els catalans; que Catalunya
a Ella tot ho deu: ésser gran, forta,
formosa i digna.*

*I així com fills amants, com fills submisos
pugem al Montserrat plens de gaubança
i ses plantes besem tot implorant-li
que mai no ens deixi.*

*Que visqui en nostre cor i que en ell regni,
que ens miri amb ulls d'amor i ens encoratgi,
i que tingui per tots, avui i sempre,
misericòrdia.*

*O gentil Moreneta! O Verge Santa
"de Montserrat estel"! Mare volguda
de tots els catalans! Orgull i glòria
de nostra terra!*

*Feu que d'amor els nostres cors bateguin,
de vostra pietat feu-nos la gràcia
i ensems doneu-nos zel i fortalesa
per a ésser dignes*

*I amb vostra protecció, quan l'hora arribi
de deixar aquest món—món trist i feble—
puguem pujar amb Vós, o Verge bruna,
dalt de la glòria.*

Tot jugant

*Sota l'esguard de la Mare
—tot amor i serenor—
l'infant Jesús juga alegre
amb fresques roses d'olor.
En passar per ses manetes
apar creixi llur bellor
i esdevinguin més flairoses
i augmentin més de color.
Tot filant, la santa Verge
el contempla amb emoció
i el bon Josep deixa l'eina
per mirar-lo amb devoció.*

*El Jesuset amb les roses
fa un pomell encantador
i el desfà per tornà a fer-lo
de bell nou d'altra faisó.
Quan ja sembla que se'n cansa
a cad' una fa un petó,
l'esfulla i la tira enlaire
somrient amb fruïció.*

*La Verge resta astorada,
Josep s'omple d'emoció:
Cap fulla ha arribat a terra,
ni una cau en l'abandó.*

*Totes voleien i es torna
cada fulla un papalló
que del bon Jesús envolten
l'esvelt i bell caparró
bo i teixint-li una corona
tota gràcia i formosor.
Quina bella coloraina
quina alegre volior!*

*Davant tanta meravella
somriu el bell Infantó;
Josep tremola de joia,
Maria plora amb dolçor.*

La Verge a la font

*La tarda és serena,
el sol trist es pon,
quan la natzarena
fa via a la font.
Cantant, les ocelles
se'n van cap a joc,
les flors llurs parpelles
clouen poc a poc...
Hora melangiosa
que el sol va a dormi
i l'ombra es proposa
silent, dalerosa,
esborrà el camí.
Natzaret reposa
al bes vesperti.*

* * *

*Quan la natzarena
té l'àmfora plena
esguarda a l'enllà
i veu amb dolcesa,
tota gentilesa,
Maria arribà.*

*I diu tendra i bona
amb veu ben suau:
—¿Què té, aquesta dona,
que tota m'atrau?
¿Què té, que a ses plantes
floreix el llir bell
i dolces complantes
refila l'ocell?
¿Per què, quan camina,
son pas és tan lleu,
que no s'endevina
si vola, angelina,
o a terra té el peu?
I em meravella
que, com un estel,
llança claror bella;
la llum, ¿que surt d'ella,
o baixa del cel?
¿Què té, aquesta dona,
que al cor duu la pau;
que apar que acarona
son mirar suau
i quan enraona
es fa el cel més blau?
¿Què té, aquesta dona,
que tota m'atrau?*

.....

*Gentil que enamora,
Maria ha arribat
i diu un "Bona hora"
tota honestedat.
Sa veu dolça i pura
la foscô ha esvãit
i llum de l'Altura
la font ha aclarit.*

*L'àmfora Maria
posa al brolladô;
l'aigua que dormia
canta una cançó.
D'entre la bardissa
l'ocell alça el vol
amb refiladissa
com si eixís el sol.
L'estel que titilla
apar que somriu;
s'abaixa i oscilla
l'arbre més altiu.
Cèlica harmonia
s'ou bella i fidel,
d'una poesia
dolça com la mel
i un cant d'alegria
exalçant Maria
canten terra i cel.*

Quan l'àmfora és plena
Maria, serena,
bella i de bon grat
a la natzarena
dóna comiat.

I ella es meravella
quan veu amb encant
que la llum aquella
la va acompanyant.

I com que és tan bona
de nou torna a dir:
—¿Què té, aquesta dona,
que així em fa tremir?

Semblant qui s'encela
va el camí desfent
deixant una estela
tota resplendent.

La font cantarina
la cançó ha finit
i pertot domina
la pau de la nit.

Natzarena honesta,
si'n farà de festa
amb tan dolç record!

La foscor l'envolta
mes se'n va resolta
amb llum dintre el cor.

Glosses Marianes

I

*“La Mare de Déu
quan era xiqueta
anava a costura
a aprendre de lletra.”*

*Hi va ben gentil
senzilla i rienta
amb el berenar
a la cistelleta.
Allà on posa els peus
els lliris floreixen
i humil i escaients
les plantes li besen.
Les flors del camí
alegres l'encensen,
voliors d'ocells
cantant la segueixen
i els arbres més forts
abaixen la testa.*

* * *

*En arribà a lloc
dos àngels l'esperen:
la porta s'ha obert
sense ningú empenyer,
i Ella humilment
diu "bon hora" i entra.
Al bell punt d'entrar
dau al front una estrella...
La mestra que ho veu
s'agenolla en terra.
—O, nina gentil!
O llir de puresa!
Si em vols ensenyar
que en Tu puc aprendre
et pots quedà ací,
seràs Mestra meva.
;Quin goig serà el meu
ta llum podent rebre!
O nina gentil,
saps més que la mestra!*

* * *

*Seguits d'un eixam
de papallonetes,*

*els ocells jolius
tots hi compareixen
desgranant amb goig
llurs notes més belles,
posant-se en els peus
d'aquella noieta
que humil resplendeix
més que les estrelles.*

*S'ou un cant diví
i músiques cèliques,
i tot l'univers
aclama i venera
la Mare de Déu
encar que riqueta.*

II

*“La Mare de Déu
un roser plantava”
voretà el portal
de sa santa casa.*

*El bon Jesuset
en veure'l exclama:
Aquest sant roser
que en traurà d'ufana!
Per tot s'estendrà
la seva brotada;
ses flors ompliran
la terra de gràcies
i en tant sigui el món
durarà sa flaira.*

—

*La Mare de Déu
el roser mirava
creixent ufanós,
brotant amb gaubança,
florint a pleret
que a tots encisava.
A grans voliors
papallons hi dansen,
s'hi paren estels,
ocellets hi canten.
Les fulles i flors,
els troncs i brotades
són santes virtuts
que encisen les ànimes.
D'aquell sant roser
dura encar la flaire
i enflairen el món
ses glòries i gràcies.*

*“La Mare de Déu
un roser plantava...”*

III

*A aquest llit tranquil em poso
"jo no sé si en sortiré",
car la mort sempre vigila
a faisó d'un esparver,
i potser, sense pensar-m'ho,
de mi presa vindrà a fer.*

*Del ràpid tren de la vida
sóc un feble passatger
que en el terme del viatge
potsê avui arribaré,
i la meva ànima lliure
emprendrà el vol amb daler
per posar-se als peus del Pare
qui jutjarà el mal i el bé.*

*Potser quan els ulls acluqui
ja mai més no els obriré.
Potser quan la son em venci
serà per fê el son darrer
que en despertar-ne un es troba
de Gràcia i de Llum ben ple
o bé en les malles del Monstre
eternament presoner.*

*En el llit tranquil em poso
"jo no sé si en sortiré";
si la mort de mi fa presa,
si és aquest el son darrer
"empareu-me en vostre manto
Verge i Mare del Roser."*

La pedregada

*La nuvolada ha estat devastadora:
no recorda ningú una pedregada
més ferma, més espessa i més granada;
cada pedra era un ou ben a la vora.
Tot ha quedat trinxat. Talment tot plora.
La collita és per terra esmicolada
i amb ella se n'ha endut—malaguanyada!—
suades i esperances tot alhora.*

*El pagés cor-ferit, irat, frenètic,
aixeca vers el cel son puny atlètic
i jura i maleeix plorant el pobre!
Mes l'esposa fidel diu-li amb fallera:
—No en treu res! No renequis. Creu i espera,
que en tancà un camí Déu, un altre n'obra.*

Nevant

Impressions

I

*Tot és blanc... Tot ben blanc... Avui la terra
s'ha vestit a faisó de bella núvia
que plena d'illusions i d'esperances
al temple s'encamina.*

*Ni una nota
de colò es veu enlloc, i encara neva!*

*Els borrallons silents apar que dansin
o que en curs foll s'empaitin i escometin
en remolins fantàstics, fins que lassos
cauen retuts com papellones mortes.
Els ocellets, pobrics! dels boscos fugen
com també tristament la plana deixen
i quasi esmaperduts, al poblat volen
atiats per la fam i el fred que els glaça.*

*Prou cerquen endebades, freturosos,
un receret humil on soplujar-se,
car la neu ho omple tot!...*

*Mes Déu mai deixa
i també té per ells misericòrdia.*

*Unes bones mestresses, dignes filles
del Pobrissó d'Asís, la neu separen
de davant de llurs cases, i amb mà pia
tiren molles de pa, mill i escaiola
que els febles ocellets piquen alegres.*

*En tant la neu, silent i com qui juga
ho va perfilant tot com destre artista
d'una blancor que encisa i enlluerna.*

*El bon i humil pagés somriu amb joia
car pressent com amb força el blat germina
i esperant una anyada plena i fèrtil
besa els fillets i diu ple de gaubança:
"Any de neu, any de Déu!"*

I encara neva.

II

*El cel és gris, la terra tota blanca
i el temps dolç i suau.*

Neva fa estona.

*Apar que la Natura sigui presa
d'una trista i pesada melangia:
sense llum, ni color, ni cap cantúria.
Tot blanc, ben blanc, com somni d'una verge.*

*El poble riu si la Natura calla,
car l'espectacle aquest no és cada dia.
Fendeixen l'aire unes rialles fresques
i crits d'admiració i sorpresa i joia.*

*Els xicots pel carrer riuen i juguen
i van tirant-se neu de l'un a l'altre;
a la plaça els minyons frisosos breguen
fent una bola gran i gegantina
que ací i allà fan rodolar feixuga
fins acabar les forces.*

Les comares

*esperen amb daler, des de la llinda
del portal de les cases llurs la noia
que passa esbojarrada i que rellisca,
el noi que cau, corrents, cames enlaire
o el minyó que patina sens voler-ho
i per tenir-se dret fa cabrioles.
Són rebuts amb rialles cristallines*

*i amb alarits de goig, que arreu s'estenen
com crits d'ocells burletes i xisclaires.
I regna arreu animació i bullici.*

*De cop tot emmudeix i és tot respecte
que en el cap del carrer se sent plorosa
la veu de la campana del Viàtic
què duu el darrer consol a qui agonitza
i en el llit del dolor l'espera fèrvid,
i l'oració floreix a tots els llavis
i tots els cors commosos s'enterneixen.*

*I va nevant. I apar que de la Glòria
les verges i angelets tirin flors blanques
embellint els carrers on va Nostramo.*

Romanç del maig Montserratí

*Dalt del Montserrat,
la muntanya excelsa,
he gaudit d'un maig
tot pau i dolcesa!
Maig montserratí
ple de meravelles!*

---

*Tot duia el perfum
de la primavera;
tot duia l'encís
de joia i de festa.
Per cims i fondals
rossinyols i merles,
¡quin bell refilar
del matí al vespre!
Camins, corriols,
que n'eren d'alegres,
tots fistonejats
de gentils floretes,
de boixos llents,
romani i falgueres!*

*Quin bo de gaudir
Natura esplendent,
ben lluny de ciutat
i prop de la Verge.
O bell Montserrat
ple de meravelles!
Maig montserratí,
Maig tot placidesa!*

*

* *

*Si he tremit pels cims,
més encare al Temple.
¿Quin cor no es commou,
quins genolls no's flecten,
quin front no s'ajup
davant de la Verge?
¿Quins ulls són prou secs
que no llagrimegen
oïnt les cançons
que matins i vespres
li canta l'esbart
de rossinyols tendres
que tenen el niu
a la vora seva,
els escolanets
de veu fetillera?*

*Si canten tot l'any
de faisó perfecta
en arribà el maig
—el mes de la Verge—
tenen llurs cançons
més bella cadència,
més regust de cel,
més joia i dolcesa.
En flori esplendent
la Salve serena,
monjos i escolans,
ai, com s'hi delecten!
Una dolça pau
envaeix el temple
i fitant l'esguard
a la Mare Verge,
hem es sent humil
amb tanta grandesa,
s'omple el cor de llum,
l'ànima s'encela.....
i somriu amb goig
nostra Moreneta!...*

.....
*Maig monserratí,
ple de meravelles!*

A la caritat

*Caritat! O flò encisera que de flaire els cors emplenes,
deu gentil i inestroncable que arreu deixes dolç consol,
blanca i cèlica coloma que allà on veus dolors i penes
sens mirar temps ni paratge amb daler pares ton vol,
i les hores de tristura amb amor tornes serenes
esvaint pensaments negres, com la boira el ventijol.*

*Amb Jesús, fa vint centúries, de la Glòria davallaves,
car "Ameu-vos uns als altres" predicava sens descans,
i tu, al trist i al vell i al pobre, amorosa conhortaves
en sentir la veu divina que exhortava: "Sou germans!"*

*Caritat! Flor més flairosa que els pinars i ginesteres.
Caritat! Flor dolça i pura com la mel de romaní;
tu tens la suau cadència de pinsans i cadernerres
i la fortitud del roure i el segell del que és diví
i ets arreu ben coneguda i traspasses les fronteres,
car dins el concert dels pobles ta veu sempre fas oir.*

*Tu ets aquell resplendent àngel que al bell mig de la batalla
abrusat d'amor es posa sense teme'els mils fatics,
i que, en veure dols i runes, s'estremeix i plora i calla
i recull sota ses ales als amics i als enemics.*

*Tu ets la mare piadosa que aixopluga amorosida
els infants que mares feres han deixat abandonats,
i ets la llum cèlica i pura que duu amor, consol i vida
als asils i albergs on jauen els vellets i lacerats,
i ets la fada que en nits fredes pels carrers passeja ardida
per dar pa i escalf i un sostre als que hi són desemparats.*

*Com dolç raig de sol aurífic el món omple d'alegria;
si ets consol dels qui sofreixen, ets goig viu per qui et duu al cor
i ets flor bella, humil, modesta, tota flaire i harmonia
i ets bell iris de bonança i ets estel que ens guia a port.
Oh, què fóra el món, què fóra sense tu, Caritat santa?
Sense el teu encís un caos fóra nostre trist destí.
Sense fe i misericòrdia ni l'amor que els cors encanta
la vida un càstig seria, pitjò encara que el morí.*

*Fóra el món desert terrible, paorós i inacabable
tornant-se els cors secs i àrids com arenys pel sol cremat,
i pertot esclataria una lluita espaventable
barallant-se homes amb homes sense amor ni pietat.*

*
* *

*Viu, doncs, sempre a nostra vora, Caritat esplendorosa,
fes que els cors per tu bateguin sens jamai davallà al fang,
que el feliç dia en què imperis triomfant, majestuosa
sens trobà en la teva ruta ni un sotrac ni un entrebanc,
finiria aquesta lluita que ens té l'ànima commosa
i per l'odi no veuriem els carrers tacats de sang.*

*Dels teus fruits gemats i dolços a pleret omple la terra,
i tothora, o virtut santa! roman al nostre costat
i estén tes gestes heroiques per la mar, el pla i la serra
i de pol a pol perduri ton perfum i castedat,
que no sols creixen els pobles amb enginys i armes de guerra,
que també es fan grans i dignes amb Amor i Caritat!*

L'infant abandonat

(Conte de Nadal)

*Va sense nord ni guia
l'infant abandonat,
cap mà allargar-se pia
ha vist al seu costat.*

*Les portes on trucava
més fermes s'han tancat,
pertot on demanava
els cans li han atiat.*

*Arriba a la vesprada
retut, febrós, lassat
de llarga caminada,
de fam, del vent glaçat...*

*I encara més l'apena
quan sent florí amb esclat
el cant que tot ho emplena:
"Nadal és arribat!..."*

*I veu, veient-ho plora,
que aquells que l'han deixat
gaudeixen a la vora
d'un foc ben abrandat,
mentre ell no sap on raure,
com mai trist i isolat
que apar que vagi a caure
adins la fosquedat.*

*I neva... I tot tremola
cercant adalerat
prop de l'esglesiola
un lloc arrecerat...
en tant el vent udola
mateix que un condemnat.*

*

* *

*Tritlleja la campana
amb tota majestat
dient amb veu galana
que el bon Jesús ja ha nat.*

*I per anar a Missa
del Gall, el veïnat
mou forta cridadissa
cantant esbojarrat.*

Quan va el bon rectó al temple
dessorre l'enllosat
un nin veu i el contempla
amb ulls tots pietat,
i esclama: O Verge dolça!
Si el fred l'haurà matat!...—
S'ajup... l'ausculta... el polsa
i sent que el cor li bat.

I es diu: —Dorm sens fatiga.
Son rostre és enrosat,
i és ros com una espiga,
i du el cabell clenxat.

Com jau, la criatura!
; Qui sap si haurà trobat
la pedra molt menys dura
que els cors on ha trucat!

I el du a la Rectoria
amb amorós esclat,
veient amb alegria
que no l'ha despertat,
i el llit joiós li dóna,
i el tapa ben tapat,
i el besa i l'acarona
encès de caritat.

*
* *

*La missa ja és finida.
Els cants s'han apagat.
La lluna esblanqueïda
argenta el mont nevat.*

*Amb cèlica alegria
i el cor ple de bondat
cap a la rectoria
el bon rectò ha tornat.*

*Per veure l'infant pobre
a dalt se'n va apressat;
així que la cambra obra
roman enlluernat.*

*Si fosca l'ha deixada,
de llum, o quin esclat!
Perfum grat de bugada,
de roses s'és tornat.*

*Corprès de tanta flaire,
al llit va adalerat.
Aixeca els ulls enlaire
i cau agenollat.*

*El bell infant n'és fora
i uns lliris hi ha deixat.
El sant rector com plora,
fervent, meravellat!*

*I diu: ¡O Déu benigne!
Jesús meu adorat!
¿Què he fet, pecadó indigne,
que així m'heu honorat?...*

*

* *

*Tot pau i poesia,
Nadal ha retornat,
mes ai! sense alegria,
que el bon rectó ha finat.*

*I la campana el plora
i més el veïnat,
i el Temple que l'enyora
ja va tot endolat.*

*Quan son ànima pia
volà a l'Eternitat,
aquell Infant li obria
el cel de bat a bat.*

Impressions de Núria

A la Mare de Déu

*Verge de la Vall de Núria,
que amb dolor i pietat
contempleu la nostra incúria
per ço que és gran i sagrat...
Verge de la Vall de Núria,
que teniu de la boscúria
tot l'encís i majestat!*

*Verge de la Vall de Núria,
a qui conten els pastors
amb amor des la vellúria
tots llurs goigs i llurs dolors.
Verge de la Vall de Núria,
guardada de toda injúria
per tan ardits defensors.*

*Verge de la Vall de Núria,
que amorosa somrieu,
oïnt l'eterna cantúria
que fa l'aigua al vostre peu.
Verge de la Vall de Núria,
que el cor que a Vós ve amb penúria,
amorosa consoleu...*

*Verge de la Vall de Núria,
a qui ret humil tribut
de cors una voladúria
que a Vós de pertot acut.
Verge de la Vall de Núria,
ompliu de llum la foscúria
del cor feble o descregut...*

*Verge de la Vall de Núria,
feu-nos dignes catalans
i que enfront de tanta injúria
ens unim com bons germans!
Verge de la Vall de Núria,
deslliureu-nos de la fúria
de traïdors i tirans!*

La cançó eterna

*L'aigua baixa jugant i saltarina,
estimbant-se pels cingles amb neguit.
L'aigua baixa rient i cantarina
donant al vianant força i delit.
Duu la joia dels cims.*

*La cristal·lina
puresa i serenor de l'infinit.
I és rosada i blavosa i maragdina
i al seu fons sempre duu el cel reflectit.
Tantost baixa silent i llangorosa;
tantost escumejant i remorosa
avall, avall, sens treva ni descans.
És l'eterna lloança, és la cantúria
a la Verge gentil qui des de Núria
vetlla amb joia i amor pels catalans.*

El bosquet de la Mare de Déu

*Bosquet humil, bosquet tot gentilesa
confort del cos i pau de l'esperit.
Bosquet joliu que amb dolça placidesa
les harmonies duus de l'infinit.
Bo i trescant per l'herbei, catifa estesa
com mai de més bellor hom no ha teixit,
resta el cor admirat d'aïtal grandesa
veient-se encara més feble i més petit.
La pau de Núria, l'alta poesia
d'aquesta dolça Vall, apar que sia
reclosa en aquest bosc bell i gentil
que guarda amb gran amor la Verge Santa,
que el riu besa rient i que li canta
la font fresca i gemada de Sant Gil.*

Matinal

*Sonen les esquelles
amb monòton so,
belen les ovelles
en senti el pastó.
El vailet s'estira
desfent un badall,
i el gos que delira
va amunt i avall.
Damunt d'una coma
el sol, triomfal,
esquinça la broma
que tapa el Puigmal.
Les herbes gemades
fins semblen tremí,
lluïnt enjoiades
les perles llançades
pel fresc serení.*

*Natura es desperta
amb tots sos encants,
la vall és deserta
de crits i de cants.*

*L'Angelus amb joia
tot d'una floreix
com flor d'una toia
que el temps no marceix.
Sa clara harmonia
per la Vall s'esten,
dolça poesia
dintre el cor hom sent
i es prega a Maria
amorosament.*

*Surt cap al defora
ardit el pastor
i sa Protectora
invoca amb fervor.
Esguarda el paisatge
envoltat de neu
i diu amb coratge:
Bon dia ens do Déu!*

*El sarró arreglant-se
bo i cantant avança
el vailet ja a punt.
Dringuen les esquelles
i pastors i ovelles
van muntanya amunt.*

Els goigs de la Mare de Déu

*De la deu fresca i gemada
del nostre cant popular
va brollar-ne la tonada
per vostres glòries lloar,
i amb amor cada vesprada
us la ve el poble a cantar
contemplant-lo auriolada
d'un somriure bell i clar.*

*En ella hi ha, o Verge pia,
la frescó i la galania
de les neus del Pirineu,
de vostra Vall la dolcesa
i la fe i la fortalesa
d'un poble que espera i creu.*

Idil·li

*Darrera el banc de fuster
Sant Josep serrava alegre;
la Mare de Déu filant
resplendia de bellesa.*

*L'infant Jesús, obedient,
era anat a la cisterna,
amb l'ànfora sota el braç,
a proveir d'aigua fresca.*

*Els sants Esposos, trescant,
l'esperaven amb tendresa
que amb Ell, la caseta humil
devenia clara, alegre,
com un vol de passerells,
com un niu de cadernereres.*

*Sant Josep, mig neguitós,
mirava el carrê amb fallera.
—No passeu ànsia, Espòs meu,
que ja ve—li diu la Verge.
—Que'l veieu, potser?*

*—No el veig,
però oír son pas em sembla.
M'ho diu el cor. i és ben cert
que un cor de mare no s'erra.*

*En arribà el bon Jesús,
ocellets de totes menes
el seguien bo i cantant,
batent amb goig les aletes,
i es paraven papallons
entre els seus rulls d'or i seda.*

*El Jesuset a un pedris
deixava l'àmfora plena
i amanyagant els ocells
els deia amb veu fetillera:
—Aneu, amiguets, aneu;
voleu pel pla i per la serra,
omplint de joia l'espai
amb vostres fresques veuetes.
I vosaltres, papallons,
aneu; les flors us esperen.*

*Com donant-li comiat,
enrondant-lo amb gentilesa,
i quin xerroteig més dolç!
i quin frisament d'aletes!*

*Tremia de goig Josep,
Maria d'amor somreia.
A la fusteria humil
els àngels hi feien festa!...*

Nadal amb neu

*Sortint de missa primera
tots els carrers eren blancs.
Els fidels ho contemplaven
exclamant: "Quin fred que fa!";
mes l'exclamació sortia
alegre el mateix que un cant,
tothom sentia la joia
d'aquell bell canvi operat
i el cant nadalenc brollava
("La neu que pel camí hi ha...")
més reblert de poesia
i més escaient que mai.
Quin Nadal més gran i esplèndid!
Cap Nadal com el d'enguany!*

*I la neu queia en silenci,
amb dolcesa i majestat,
semblant a un bell estol d'àngels
que venien publicant
que en una pobra establia
el bon Jesús ja era nat.*

*I anava tot perfilant-se
de faisó bella i suau
i amb les clarors del nou dia
es veia tot molt més blanc;
d'una blancô immaculada
que deixava enlluernat.*

*Prou així devia ésser
la blancor del Sant Portal
on, voltat d'àngels i arcàngels,
va néixer el Diví Infant
en mig de càntics de glòria
i sentors celestials.*

*Nadal amb neu a la plana
és més festa, és més Nadal!*

Del Diví Verger

Del recordatori de primera Comunió de la meva filla Rosa, que és al Cel

*Jesús, Jesús, o Vida de ma vida,
amor del meu amor!*
*Jesús, Jesús, que en resto, d'agraïda
a vostre immens favor.*
*Mon ànima cercava amorosida
i plena de fervor
de vostre Cor en l'Hòstia beneïda
le cèlica dolçor.*
*I avui que us heu dignat dar-me tal joia,
avui que ja he tastat ben alegroia
de vostre Cor la mel,
m'ha semblat, Jesús meu, que amb delectança
cantant himnes d'amor a vostra lloança,
voltada d'angelets, pujava al Cel.*

Al meu fill en sa primera Comunió

*“Jo só la llum del món” Jesús ens crida
guiant els nostres passos sempre incerts.
“Jo só el Camí, la Veritat, la Vida”
ens diu amb cor i braços ben oberts.*

*Avui aquesta llum tota gaubança
ha entrat solemnement dintre el teu cor.
No la deixis jamai, que ella és fermança
i guiatge segur de felix port.*

*Aquest camí, com rosa seductora,
s'obre avui als teus peus bell i esplendent.
Segueix-lo amb cap ben alt sempre i tothora
sense dubtes, amb fe, amorosament.*

*Des d'avui el teu cor, tot innocència,
coneix, pur i fervent, la Veritat
i ha copsat la sublim magnificència
d'una Vida majô amb el Pa Sagrat.*

*Jesús aquests bells dons avui t'ofrena
en entrar dins ton cor blanc com la neu:
conserva'ls sempre purs com l'assutzena;
guarda eix tresor, fillet, que és la cadena
de roses i de llirs que et durà a Déu.*

**Del recordatori de primera Comunió
del meu nét Joan Maresma Pujadas**

*El bon Jesús et crida,
respon-li tu joiós:
Ja vinc, mon Déu i Vida!
Ja vinc Pare Amorós!
Ja sóc aci a servir-vos
fins l'hora de la mort;
per a prop meu tenir-vos,
entreu dintre mon cor,
i feu que en ell arrelhi
l'amor més abnegat,
sens que mai no l'enteli
ni l'ombra del pecat.
Que en vida pugui amar-vos
amb goig i noble anhel
per a després cantar-vos
eternament al Cel!*

Posta de sol

*Si és bella la Natura en despertar-se
i és bell contemplà el sol remuntà ardit,
pel cor sofrent d'enyor i melangia
que viu sols de records i de neguit,
és encara més bella l'hora augusta
que el sol es va amagant i entra la nit.*

*Esdevé el cel tan blau que hom li apar veure
de les verges gentils els blaus mantells;
cercant un bon recê on aixoplugar-se,
cap a jóc, tot cantant, van els ocells;
comencen llur rosari les granotes
i s'adormen silents els blats novells.*

*I es veuen les muntanyes retallades
com si ho fossin per mà dels serafins,
destacant-se a pleret, majestuosas,
les siluetes dels formosos pins
que amb llur branca indòmit i salvatge
apar vulguin ficar-se cel endins.*

*Les ombres allargant-se daleroses
esborren els camins tirant-hi un vel,
els xiprers majestàtics i solemnes
con guaites vigilants siguen el cel
i l'ull de foc del sol pausat s'acluca
i llu en la volta blava el primê estel.*

*El ventijol, dels boscos veïns porta
del romaní i l'espígol el perfum,
del canyar surt a dolls fresca harmonia,
impera en els torrents feble besllum
i pels marges amb llurs fanals encesos,
es veuen reflectir cuques de llum.*

*La plana s'ha adormit i arbres i plantes
esperen el dolç bes del serení,
l'aigua dels recs gentil i cantarina
apar que sa cançó vulgui finî
i contemplant de Déu tanta grandesa
hom es sent tot corprès i es veu mesquí.*

*

* *

*Tarallejant vella i suau tonada
el pastor recull prest el seu ramat,
que, dòcil i submís, la prada deixa
on ha trobat plaent l'herbei gemat,
i el rabadà cofoi obre la marxa
amb els gossos saltant al seu costat..*

*El pagés deixa el tros amb la gaubança
de qui el deure ha complert a bastament
i veient, amb amor, les xemeneies
del poblat, fumejant alegrement
sent que el cor se li esponja car l'esperen
uns braços que l'estrenyen dolçament*

*i sap que hi té una taula ben parada
amb estovalles blanques com la neu,
i l'amor de l'esposa honesta i pia
i els fillets que li fan el treball lleu
i aquella dolça pau que arreu el volta
per què dóna mercès tothora a Déu.*

*
* *
*

*Si és bella Natura en despertar-se
i és bell contemplà el sol remuntà ardit,
pel cor sofrent d'enyor i melangia
que viu sols de records i de neguit,
és encara més bella l'hora augusta
que el sol es va amagant i entra la nit.*

*És l'hora tota pau i placidesa
que deixa dintre els cors suau consol,
és l'hora que llurs trobes més selectes
desgrana fervorós el rossinyol
i és l'hora que amb el toc d'Ave-Maria
la terra s'entristeix i es posa dol.*

Poemet de la noia malalta

In memoriam

*El metge no li ha dit; molt menys sa mare,
mes ella prou que ho veu, prou que ho present
que tothora la mort l'assetja avara
robant-li força i vida lentament.*

*Prou que ho sap que el seu mal és incurable
i que el metge endebades va provant,
que sa mare amb amor i fe admirable
l'anima mentre el cor li va sagnant.*

*Més que el seu mal, això li dóna pena
i fa que se l'escolti somrient
i s'esforci en mostrar-se ben serena
quan li parla gentil i dolçament.*

*Prô quan ningú la veu, quan trista i lassa
recorda sa esvaïda joventut,
quan ballava sardanes a la plaça
vessant arreu rialles i salut,
quan sortia de casa endiuemenjada
de bracet amb amigues del veïnat,
i—no és cap mal—duent qualche vegada
un jovencel gentil al seu costat,
i quan es corcnaven de roselles
alegres como esbart de gafarrons,
i aquella bella nit de Caramelles
que el jovent li endreçà tendres cançons...*

*I sentint que ara el mal cruel l'enjova
diu amb viva dolor i afany pregon:
—Per què he nascut si he de morir tan jove?
Si he de deixà'l, per què és tan bell, el món?—
I plora quietament amb l'enyorança
d'un goig que veu ben bé del tot perdut,
quan el món li somreia amb més gaubança
i al florir clà i xalest de joventut.
Quan tot eren rialles i cantúries
i veia sens neguits i sense afanys
que van les il·lusions a voladúries
en el cor de les noies de setze anys.*

*

* *

*Del seu ja n'han fugit, com l'ocellada
còr-batent fuig del bosc on hi ha el voltor.
Ella ho veu i en sofreix ben resignada
per més que en certs moments esclati en plor.
No és pas que tingui enveja a les donzelles
de riure clar i rostre sonrosat
perquè quan la va a veure alguna d'elles
de dolç perfum son cor sent amarat
i es troba més tranquil·la i més serena
i sent que la bressola un bell consol:
no és el goig de les altres que l'apena,
és la seva dissort el que li dol.*

—
Lliri esvelt que es marceix, gentil ocella
ferida en prendre el vol pel fat roí,
amb poc delit i amb més tirat de vella
que no pas dels setze anys, baixa al jardí.
Sa mare l'acompanya, en tant li explica
coses gentils amb mots plens de conhort
per si pot fer entrar de mica en mica
un raquet d'alegria en el seu cor.

¡Què més desitjaria, pobra noia,
que un riure clar i exempt de tot neguit!...

Mes ¿com illuminar-la pot la joia
si en el seu cor impera negra nit?...

Un oronell alegre, fendint l'aire,
l'entristeix bo i trobant-lo falaguê,
i li diu amb el cor: —O bell xisclaïre!
quan tu retornaràs jo no hi seré.—

La mare la contempla llangorosa
que apar que li llegeixi el pensament
i endebades quelcom cerca afanyosa
que porti bàlsam de contentament.

—O, quin roser més bell! Quina florida!—
diu de cop amorosa amb to suau.—

Amb tantes flors sols una de marcida
que la vaig a tallar, car no hi escau.

—O, no; no la toquem!—amb veu commosa
cuita a dir la malalta—. Pobra flô!

*Deixem-la anar morint, que aquesta rosa
m'apar, mareta meva, que só jo.*

*Les altres del roser són com amigues
plenes de gràcia, de frescô i de llum
que viuen amb gaubança i sens fatigues,
en tant aquesta, de tristô es consum.*

O, no; no la tallem!...

—Prô, filla meva,

no et turmentis així. Si ja estàs bé.

Si podràs dintre poc córrer sens treva...

—Sí, estic millor; sí, mare; sí, ja ho sé.

Si estic alegre i plena d'esperança!...

Ves per què m'entristia aquesta flor!...—

*I fingint distracció van separant-se
cercant l'una de l'altra anà amagant-se
per poder lliurement esclatà en plor.*

Dia de dol

*Tots els dies vint-i-vuit,
que me'n donen de tristesa!*

*M'aguditzen uns records
que de fel el cor m'emplenen,
i em sento, trist, defallir
de dol, d'enyor i de pena,
remembrant el be de Déu
que la mort va vení a pendre'm.*

... ..

*Dia vint-i-vuit... Dijous
d'un capvespre de setembre.....
En una cambra gentil
agonitza una donzella,
dolça com el mateix maig
i com les flors encisera.*

*Ses ulls es van apagant
—tan clars, tan vius, tan alegres!—
es va esblaimant el seu front,
ses mans es tornen de cera
i a cada pulsació el pols
esdevé més i més feble...*

*Un sacerdot fervorós
que beneeix i que prega.
Una mare de genolls
sentint que el cor se li esberla.
Un pare atùit i las
que cap, ulls i cor li cremen,
donant la vida cents cops
per la vida que li prenen...*

*Un silenci esglaiador...
Una mort tota dolcesa...
Gemecs i plors i petons,
i una oració que s'encela
per ajuntar-se amb els cants
que els serafins i les verges
desgranen, veient entrar
al cel companya tan bella.*

... ..

*Era en dia vint-i-vuit
que morí la filla meva!*

**A la meva filla Rosa en el X.^e
aniversari de la seva mort**

*Si tornà a casa podies
enc que fos per breus moments,
¡quins canvis hi trobaries,
quins canvis amb aquest temps!*

*A mi i a ta pobra mare
ja ens trobaries vellets,
com arbres mancats de saba
que somouen tots els vents
i en els quals no fan estada
ni aleteigs ni cants d'ocells.*

*Les teves dues germanes
són casades ja fa temps,
i et trobaries sorpresa
amb quatre bells nebodets*

que t'omplirien de festes,
i et besarien fervents,
i et farien riure força
amb el seu dolç xerroteig,
i tu, que tant en sabies,
com gaudiries amb ells!
Dos xicots i dues noies.
L'una es diu Rosa, el nom teu,
i ens apar fent-li moxaines
que encara a tu te les fem.

I el teu germanet, si el veies!
Tanta illusió que et va fer
quan va néixer, omplint la casa
d'esperança i de content;
tan menut que vas deixar-lo
i ara ja és un homenet.
Tothom diu que se l'assembla...
nosaltres també ho trobem.

I tots saben coses teves,
i porten els teus joiells.
La Rosa les arracades
(li pertanyien de dret),
l'altre un anell, la medalla...
i parlen de tu a pleret

—parlen de la tia Rosa
que amb Nostre Senyô és al cel—
mateix que si et coneguessin
o et tinguessin a prop seu.

I no és estrany que així sigui,
que ho han anat aprenent
sentint les nostres converses,
explicant-los els teus fets
i ensenyant-los a estimar-te
i per tu pregar a Déu.

Si podies tornâ a casa,
dolça filla del cor meu,
¡quina sorpresa tindries
trobant-ho tan diferent!
Després de deu anys d'absència
hi ha hagut un canvi complet.

Sols una cosa perdura
igual que el dia primer:
el buit que a casa deixares,
aquell sí, que és el mateix!

A la Verge de Montserrat

*D'aquest poble que us adora
i teniu encomanat,
sigueu-ne la protectora,
Regina de Montserrat.
Guardeu-lo sempre i tothora
de danys, dols i malvestat,
de gent falsa i traïdora
i de tota iniquitat.*

*Sou d'amor i gràcia plena
i això fa que dolçament
acolliu el qui us fa ofrena
d'obres, cor i pensament,
i esgardeu bella i serena
—o, mirar magnificent!—
a la gent de tota mena
que ve a Vós digna i fervent.*

*Sota el vostre patronatge
nostre poble viu feliç,
i us ve a veure en romiatge
coratjós i ben submís,
car sap que el seu homenatge
rebeu sempre amb dolç somrís
i que amb vostre sant guiatge
serà hereu del Paradís.*

*Vós que, humil i compadida,
endolciu nostres dolors,
i ens mireu amorosida,
quan el cor tenim joiós,
i patiu si el món ens crida,
i pregueu pels pecadors,
i vetlleu tothora ardida
perquè no fugim de Vós;*

*Vós que sou el braç que ens signa
sempre el cel, plena d'amor;
Vós que contempleu benigna
qui us suplica amb tot fervor,
feu que a l'esperit maligne
coratjosos fem el sord.
Que no es trobi un fill indigne!
Que no hi hagi ni un sol bord!*

*Nestra terra catalana
no deixeu mai de la mà,
feu que creixi amb bella ufana
i no esmerci el temps en va.
O Regina sobirana,
procureu-li un bon demà!
Vos que sou d'amor fontana,
no deixeu sa fe assecâ.*

*Feu-la ardent i feu-la viva
com el sol que us ha colrat
que no vagi a la deriva
en la mar de la impietat,
que no sigui mai captiva
de l'infern ni del pecat,
i esdevingui gran i altiva
com els pics del Montserrat.*

*Verge bruna i amorosa!
Mare dolça com la mel,
que de nostra vida afrosa
sou el lluminós Estel,
feu que amb ànima commosa
us vulguem sempre amb anhel,
que hi regneu majestuosa
i puguem, esplendorosa,
contemplar-vos dalt del cel.*

Hostalera eixelebrada

*Hostalera eixelebrada,
hostalera agosarada
que duus foc a la mirada
que emborratxa més que el vi.
Tu que els vianants subjuges
i amb llurs cors, traïdora, jugues
i et plau fer-los parterir;*

*tu que ets franca i decidida
i un xiquet massa atrevida,
car somrius desvergonyida
al mot innoble i obscè;
tu que sempre reps propícia
un pessic, una carícia
o algun bes escadussè,*

*Ets sirena encantadora
que el foc de lascivia arbora
i els homes tots enamora
sens mirar jove ni vell,
i en seduïr-los t'afanyes
i els explotes i els enganyes
i els capgires el cervell.*

*D'una llegua a la rodona,
ningú el teu procedí abona
que allò que tens de bufona
ho tens també de maldat.
Que el jovent desencamines
i de totes llurs renyines
tu n'ets l'esca del pecat.*

*Arreu se't blasma i bescanta,
i ta mala fama és tanta,
que si a les mares espanta
a les noies fa penar,
ni manca qui juraria
que el confés no t'absoldria
si et vulguessis confessar.*

*Be ho saps prou que se't critica
i que al bon rectô el cap-fica,
car l'hostal de mica en mica
esdevé horrible flagell.
Però tu ho reps desimbolta
contestant-hi sense solta,
amb mots dignes de bordell*

*I res no et fa entrâ en judici,
car sols vols gresca i bullici,
com si a un hòrrid precipici
fat malestruc t'empenyés.*

*I quan algú vol reptar-te
per al ben camí guiar-te,
tu te'n mofes, i en fas més.*

*Prou seràs una perduda:
quan els anys t'hauran retuda
no tindràs consol ni ajuda
ni dels teus ni de ningú.
Seràs una fulla morta
que rient el vent s'emporta
sens teni un recés segú.*

*Seràs bolva miserable
que farà el vici implacable,
voleiar sempre incansable
fins a esfonsar-te en el llot.
I et veuràs abandonada
i seràs foragitada
amb gran menyspreu de pertot...*

*De pertot no! Per ventura,
de la humana criatura
la Caritat dolça i pura
regna arreu angelical,
i en vagar perduda, incerta,
trobaràs la porta oberta
de l'asil o l'hospital.*

*I allà amb les bones germanes
humils com les flors boscanes
i a faisó llur ben galanes
i vessant d'un dolç perfum,
potsê en ton cor trist i negre
entrarà rient i alegre
un raget de clara llum.*

*Llavors mirant, penedida,
el Crist, font d'Eterna Vida,
veuràs que amorós et crida
amb els braços ben oberts,
i no et trobaràs ja sola
i et traurà, en tant t'aconsola,
dels camins on ara et perds.*

*Hostelera agosarada,
posa seny d'una vegada
i alsa el cap asserenada
per mirar tranquil·la el cel.
Deixa sens dubtà el mal viure,
del pecat tòn cor deslliura,
que, potser, demà el teu riure
seran llàgrimes de fel.*

Nadalenques

I

*Santa i bella nit
tota majestat!
Perfum exquisit
de divinitat!*

*El rosê ha florit.
El pinsà ha cantat
i el món tot neguit
d'amor s'ha abrandat.*

*Somriu un estel,
i mar, terra i cel
s'omplen de clarô.
El bon Jesús neix
i en els cors floreix
un cant i un petó.*

II

*Si el pla tot és ple de gebre
en rústec i humil pessebre
s'encén el Foc de l'Amor.
Foc que al món dóna gaubança
i els cors omple d'esperança,
foc sublim i redemptor!*

*Jesús neix d'una Donzella
qui apar l'estel del matí,
que al seu pas canta l'ocella
i les roses veu florí.
El cel riu. La nit és bella.
Canta "Glòria"... un serafí...
Davant tanta meravella
tot el món es sent tremí.*

III

*Dintre la cabana dormen els pastors.
Dintre de les cledes jeuven els ramats.
L'aire fred com gebre, ve ple de dolçors
i amb les harmonies de les soletats.*

*El majoral vetlla, car ne s'ha adormit
sentint la frisança d'un goig que no entén.
Mira les estrelles, veu que és mitja nit,
mes la clarô el sobta que fa el sol ixent.
I pensa: —Oh, miracle! Què hi ha avui al cel?
Què passa, a la terra, que tot vol cantar?—
Un àngel li innova: —Bell com un estel,
ja és nat el Messias. Aneu-lo a adorar!
Els pastors desperta, i amb cor ben fidel
cantant s'hi encaminen...*

Tot riu! Ja és ben clar!

IV

*El fred és tan viu que glaça.
La nit avança silent.
De cop la muntanya lassa
somriu esplèndidament.
Un bell estol d'àngels passa
innovant el Naixement,
i els pastors deixen la jaça
tots plens de contentament.*

*Si el cel canta himnes de glòria
ells llencen crits de victòria
lloant al diví Nadó.
La fosca els camins esborra
mes tothom a Betlem corre
amb els cors plens de claró.*

V

*Somriu un estel
que apar llum del dia:
de la fosca el vel
esquinça amb follia.
Davalla del cel
sublim harmonia,
i canta amb anhel
el món que dormia.*

*Ja ha nascut fidel
en una establia
el Rei d'Israel,
el Fill de Maria.*

*“Anem a Betlem
i l'adorarem.”*

VI

*De Betlem tots els camins
vessen de goig i alegria.
Homes, dones, vells i nins
per besar Jesús fan via.*

*L'una duu bolquers ben fins
que oferir vol a Maria,
l'altre nous, mató i llamins
per l'Infant de l'Establia.*

*Arreu brollen cants i danses
i el món sent belles frisances
d'una santa redempció.
Sols l'infern crida i udola
i el Monstre del mal tremola
als peus d'un bell Infantó.*

VII

*En senyal de vassallatge
i amb cor noble i ben fervent,
han emprès un llarg viatge
els tres Reis de l'Orient.
Un estel els és guiatge
que segueixen humilment.
Per l'Infant, com a homenatge,
cada un d'ells duu un ric present.*

*D'aital Majestat corpresos
l'adoren d'amor encesos
seguint llurs divines lleis.
En tant terra i cel somriuen,
i arbres, flors i ocells es diuen
que és Jesús el Rei dels reis.*

VIII

*Ès mitja nit i neva. La Natura
apar que és planyi feble i tristament.
La fosca i solitud donen païra
com si passés la mort alabatent.*

*Mes, o voler de Déu! Una llum pura
envaeix tot l'espai i dolçament
un cor d'àngels devalla de l'Altura
i el món tremeix d'encís i encantament.*

*I canten els ocells, les fonts i l'aire,
i els cors s'omplen de pau i dolça flaire
sentint que ja ha nascut el Salvador.
El fred punxa talment com una agulla
i en tant en els troncs secs brota la fulla,
per cada floc de neu neix una flor.*

IX

*La nadala ha florit i un àngel canta,
la terra vesteix festa i tot somriu;
si la neu de l'hivern és la complanta,
el cel és ricler com cant d'estiu.*

✻

*És Nadal. Jesús neix. És la nit santa.
Els ocells tot cantant deixen llur niu
i el Geni del infern dupta i s'espanta,
car tremola el seu soli i poderiu.*

*Ressona per l'espai música angèlica
i "Pau als homes"... diu una veu cèlica,
en tant per tot el món com gentil flor
esclata la cançó vibrant i clara:
"Què li darem a n'el Noi de la Mare,
què li darem que li sàpiga bo..."*

Glossa

Sota l'olivera, oliva
es varen enamorâ.
Si ell és valent i bon mosso,
és bo com el mateix pa:
si ella és franca i decidida
és gentil com no n'hi ha.

Tot el poble està de festa,
que el brogit ho diu ben clâ.
Si el jovent canta corrandes,
els xics sols fan que saltâ
i les noies ben galanes
van corrent d'ací d'allà...

—A la plaça fan ballades ;
 mare, deixeu-m'hi anà,
que l'hereu de la Creu-Alta
m'ha compromès a ballà.

—No hi vagis, Catarineta,
 que ton pare arribarà.

—Jo ja li he donat paraula,
 si no hi vaig, què pensarà?

—Digues que estaves malalta.

—Ai, mare, no s'ho creurà!

—Digues-li que has tingut feina,
 que era dia de pastà.

—Que avui de pastar no és dia,
 prou que ho sap això ben pla.

—Dcncs, li don's un'altra excusa.

—Quina excusa li puc dâ?
 Si jo no se dir mentides
 i la rojô em trairà.

—Ai, no hi vagis, filla meva,
 que ton pare arribarà
 i amb el géni que tragina,
 Jesús!, com es posarà!

—Tant si arriba com no arriba,
 jo a la plaça vull anà,
 que a l'hereu he dat paraula
 i per res la vull trencâ.

*Quan son pare entra a ca seva
irat es posa a cridà:*

—On és, la Catarineta,
que no és a taula a sopà?

—A la plaça fan ballades
i se n'hi ha volgut anà.

—Si tu la tens mal criada,
de mi no se'n mofarà.

Si es pensa fer de les seves,
prou veurà que amb mi és en va.

Dit això agafa unes cordes
i un garrot a cada mà.

Ja se'n va cap a la plaça
amb la follia d'un ca.

La mare el segueix frisoza
rebutant-se de plorà.

Si ella crida: —Filla meva!—
ell diu: —Me l'has de pagà!—

Ja l'hereu li va a l'encontre,
—Què teniu amb tan cridà?

—Vull matar la meva filla!

—Donques jo m'hi vull casà,
que ja ho saben els meus pares
i el Rectô ho sabrà demà.

—Encar que ho diguis al Jutge
no em farà pas reculâ.—

*Ja el garrot enlaira amb força
quan es veu la noia allà;
la primera garrotada
llest l'hereu la va aturà,
la segona garrotada
ni tan sols la pot provà,
que els garrots amb gran coratge
ja li ha prés de cada mà.
—Si us creieu martiritzar-la
des d'auui és ben bé en va,
car jo me l'emporto a casa
si mal tracte li heu de dà.
Si voleu anà a les bones,
el meu pare us ho dirà;
si voleu anà a les males,
el Jutge se'n cuidarà,
i a n'allà on no arribi el Jutge
el meu pit hi arribarà.*

*Resta espaordit el pare,
la mare deixa el plorà;
l'hereu i la Catarina
se'n van contents a ballà.*

*Al cap de quatre setmanes
el Rector els va casà;
les campanes de la vila,
valga'm Déu, quin repicà!*

A una donzella que sempre riu

*Donzella esvelta i agradosa
que duus la joia pel veïnat
parlant a tots ben amorosa
i rient sempre amb fort esclat.*

*La teva rialla argentina
m'omple de goig i en mi reviu
el cant de l'aigua cristallina
quan des del cingle cau al riu.*

*I m'encomana l'alegria
que en el teu cor deu imperar
i em diu fervent la poesia
que hi ha en ton viure bell i clar,*

*en tant t'escolto amb delectança
i et beneesc fèrvidament,
car el teu riure don gaubança
i enjoia el cor i el pensament.*

*Potsê alguna ànima migrada,
—o cors eixuts, cors petitets!—
dirà que ets una esbojarrada
amb el cap ple de pardalets.*

*En canvi, jo et veig eixerida
i digna i plena de bondat
—o pecadora empedernida,
si a cas el riure és un pecat,—*

*i t'elogio a totes hores
i vull lloar-te a tot moment
perquè en tes rialles sonores
hi veig un cor fresc i innocent*

*i és el teu riure un tan dolç riure
que no té màcula de mal
i amb ell el gaudi del bell viure
tens com un do celestial.*

*Recordo encara el bell migdia
quan amb amor i serè el front
tu recollies amb mà pia
aquell noi pobre i rodamón,*

*i bo i rient te l'emportaves
vers el raig fresc del brollador
i mans i rostre li rentaves
amb el teu càndid mocador.*

*I li posaves roba neta
i l'atipaves a pleret
tot contemplant-lo satisfeta
com fa una mare amb son fillet.*

*I acomiadant-te'n amorosa
li vares fer un fort petó
i li vas dir amb veu commosa:
—Adéu, i sigues bon minyó!—*

*I vas seguir-lo amb la mirada,
amb emoció però rient...
Si això és ésse' esbojarrada,
deu-nos, Senyô, esbojarrament!*

---

*Des d'aquell jorn el meu afecte
veneració tot s'és tornat
i escolto amb joia i amb respecte
ton riure angèlic i gemat.*

*I jo et presento esposa honesta
que amb el teu riure bell i clar
emplenaràs de joia i festa
fins el més íntim de la llar.*

*I et veig també quan cada dia
esperaràs amb dolç neguit
l'hora de dar amb alegria
la benvinguda al bon marit,*

*per dur-lo a taula amb goig sens mida
—que vindrà Amor a beneî—
per fer-li el plat amorosida
i fent-li beure del teu vi.*

*Jo et veig també mare sortosa
d'uns nins jolius com oronells
que pujaràs tota amorosa
corrent, jogant, rient amb ells.*

*Ton riure, així, serà tot joia
—tal com mereix ton cor sincer—
i així ta llar serà, alegroia,
de delectança un bell recer.*

*Tot això, noia riallera,
bé vindrà prou, si a Déu li plau;
prou que vindrà l'hora encisera
d'amor i joia i tendra pau.*

*En tant tu, riu, riu amb fallera,
que estar seriosa no t'escau.*

Cendres d'amor

*Ja ho sé, ja, Margarideta,
bé ho veig prou, Margaridó,
que temps ha que et fa l'aleta
un galant i ardit minyó
hereuet d'una masia
que ell fa créixer cada dia
ple de seny i de braó.
Ja ho sé, ja, que cada festa*

*a la plaça aneu tots dos,
tu tan gentil i xalesta,
ell de pressa i tot joiós,
i bo i ballant la sardana,
de faisó noble i galana,
ell t'estreny la mà febrós.*

*De la fira de Font-freda
també sé que et va portar
un mocadoret de seda
que no hi ha més que mirar,
i que en desar-te'l amb joia
tot mirant-te'l alegroia
amorosa el vas besar.*

*Sé que els seus amics es planyen
de no tenir-lo segû,*

*puix per més que s'hi afanyen
ja no fa gresca amb ningú.
Que ha deixat d'anà en fontades
i de fê de nits cantades...
menys quan ve a cantar-te a tu.*

*Que el diumenge amb fe sincera
a Ofici solia anà
i ara va a missa primera
perquè sap que t'hi veurà.
I en lloc de pregar sospira,
i amb més fervor a tu et mira
que no pas al capellà.*

*Que de tu parla tothora
amb afecte pur i viu
i que quan no et veu t'enyora
i està trist i pensatiu...
Com ho sé això, Margarida?
Per més que et sembli mentida,
tinc un ocell que m'ho diu.*

*Tot m'ho diu i tot m'ho canta
un ocell, que és el meu cor;
car la sap prou, la complanta
d'un amor fervent i fort,
d'un amor sens fre ni brida
que semblava joia i vida
i li va donar la mort.*

*Que una noia molt amada
(Déu li ho vulgui perdonar)
que semblava enamorada
i era el meu feliç demà,
va enganyar-me, va trair-me
i vaig veure, sens morir-me,
que amb un altre es va casar.*

*Fa molts anys. Una vintena.
Tu no havies pas nascut.
I m'acora encar la pena,
i visc las i esma perdut.
En mon cor la fosca nia.
Ves si gran l'amor seria
que cap més no n'hi ha cabut.*

*I em diuen conco. I no veuen
que en ma vida sols hi ha fel,
i perquè visc sol es creuen
que és mon cor un tros de gel.
I tant que l'estimo encara...
Jo sóc conco, i ella és mare
d'una noia com un cel.*

*D'una donzella eixerida
tota joia i serenô,
que li diuen Margarida,
que li dic Margaridó...
Ets tu, sí!... Deixa l'angúnia,*

*que no servo pas rancúnia
per la teva mare, no!*

*Que l'amor d'ahí és el d'ara
i el de sempre a bon segú.
El penar que m'aclapara
no l'ha sabut mai ningú.
L'amor, o bé la fel·lia,
que ha mort tota ma alegria
sols el sap Déu i jo... i tu.*

*Per 'xò quan et veig, filleta,
—oi que el dir-t'ho no et sap greu?—
anar tota satisfeta
amb l'amant que t'ha dat Déu,
tot m'empleno de gaubança
i sento una benaurança
com si fossis quelcom meu.*

*I, amb l'ànima commosa,
us contemplo amb dolç esplai,
i et voldria tan sortosa
que el pensar-hi em dóna esglai.*

*Vulguí Déu que l'alegria
sempre et faci companyia.
Que ell fidel tostemps et sia,
i tu... no el traeixis mai!*

A una dama que ha estat molt malalta

*Senyora, ¡com es coneix
que haveu estat ben malalta!
Avui, com ans, no us floreix
una rosa cada galta.
Mes el vostre mal passat
no el diu pas la pallidesa,
que aquesta encara ha augmentat
més i més vostra bellesa
Ni ho diuen les vostres mans
blanques el mateix que un lliri,
ni els ulls abans tan brillants
que a tants cors daven martiri.
No ho diuen, no, ells, tampoc
car són bells, senyora mia,
que allò que han perdut en foc
ho han guanyat en poesia.
Vostres llavis igualment
us fan ésser més formosa:
si eren cireres talment
ara són fulles de rosa.*

*Que malalta haveu estat
no ho dieu pas vós, senyora:
vostre jardí abandonat
ell sí, que ho diu a tota hora.*

*Ell sí, que diu clarament
com fou llarga vostra absència,
que sens vós ha anat perdent
tota sa magnificència.
Sense el vostre esguarda divi
—com si això els donés la vida—
les floretes del jardí
van marcir-se de seguida.
Tant com anava en augment
vostre mal, també augmentava
del jardí l'esllanguiment,
car plorant es desflorava,
fins a veure's las, retut,
com cor que es consum i enyora,
que en vós havia perdut
sa excelsa reina i senyora.
L'ocellet quan li ha mancat
vostra veu que coneixia,
—veu que sempre li ha dictat
per son cant nova harmonia,—
sentint-se trist, defalli
no fruint d'aital gaubança
ha deixat vostre jardí
ple de dol i de recança.
I un silenci esglaiador
plana avui pertot, senyora;
fins l'aigua del brollador
si abans cantava avui plora.*

*Torneu-hi, doncs, aviat
al vell jardí, riallera,
que amb la vostra majestat
serà tot seguit el que era.
Amb vostra presència sols
reviuran ben amoroses
les dàlies i gira-sols
i els nards i clavells i roses.
I els ocells hi faran niu
altre cop amb alegria
i el rossinyol tot festiu
us cantarà en morí el dia.
Aneu-hi promte, que amb vós
tot reviurà de seguida:
fins un cor trist i amorós
recobrarà nova vida...
El meu cor que, apesarat,
va morint de melangia
per l'angúnia que ha passat
durant vostra malaltia.
Compadriu's de mon condol;
sortiu al carrer, senyora,
i sereu el raig de sol
que darà vida i consol
a un pobre cor que us enyora.*

Dos cors

*Jo sé una cançó
tota joia i flaire,
jo sé una cançó
de tendre i bell aire,
jo sé una cançó
tota serenô.*

*Es cançó gentil
plena d'harmonia
que duu de l'abril
frescô i galania,
és cançó subtil,
senzilla i vibrant—d'un cor que somnia.*

*D'un cor abrandat
per flama divina
que viu encisat,
que tot s'illumina
amb fèrvid esclat
oint d'altre cor — la veu cantarina.*

*Un matí d'estiu
d'una clarô intensa,
en un bosc embriu
feren coneixença.*

—Amor, d'on veniu?

Si dir-m'ho voleu — n'hauré complaença.

*—Jo vinc de gaudí
la joia i la festa
que arreu porta el pi
l'encesa ginesta
i el bell romaní.*

Jo vinc d'admirar — Natura xalesta.

*—Per 'xò he vingut jo,
car com vós m'encanta
l'encís de la flô,
l'ocellet que canta,
del bosc la remô*

i del fontinyol — la dolça complanta.

*—Em plau, amic meu,
que això us doni joia
que així ens fa el bon Déu
la vida alegroia
i el penar més lleu;*

i els dies són bells — com flors d'una toia.

—I aneu sol? —Sí... i no.
Car per companyia
tinc una illusió,
tinc clara alegria
i un cant seductô
que em va bressolant—amb dolça harmonia.

—I on aneu? —I vós?
Bé sou preguntaire!
—Jo cerco frisós,
com l'ocell cantaire,
un niu delitós
perquè hi entri. Amor, — obert a tot aire.

Jo cerco cantant
un cor tot dolcesa,
vergê exuberant
d'amer i bonesa.
Llàntia flamejant
a glòria i llaor — del Bé i la Bellesa.

Un cor dalerós
de crits i rialles,
que servi amorós
cançons i rondalles
de reis i pastôs,
gegants i follets, — d'amors i batalles.

*I com bells joiells
la casa engalani
de càntics d'ocells,
i amb l'humil gerani
encesos clavells
i roses i nards — que el gaudi encomani.*

*I entre tants encants
—si Déu ho volia—
vinguin triomfants
a omplirns d'alegria
bells xiscles d'infants
per dû a nostra llar — més dolça harmonia.*

*Heus aquí explicat
el que vull i ansio,
ço que em té encisat
i assolir confio.
L'or mai m'ha temptat.
Amor, sempre Amor! — Amor sols somnio!*

*—Déu vulgui, amic meu,
que tanta ventura
copsar prest pugueu.
—En sento fretura!
—Ho heu dit. Somnieu!...
No hi és cor tan bell...-La terra és tan dura!*

*També així mateix
jo creia amb recança,
mes avui reneix
ma joia i gaubança
que en vós amb escrieix
del meu somni veig — fèrvida esperança.*

*En vós he trobat
la glòria que em manca,
estoig cisellat
que el Bé i l'Amor tanca.
clavell perfumat,
cireró que em riu — de dalt de la branca.*

*Cireró-robí
que em tempta i em crida
volent-me oferí
rient nova vida.
Cireró diví
que em durà joiós — la pau presentida.*

*—Tant em confoneu
que no sé què dir-vos.
—Potsê us enutgeu?
—No, que em plau oir-vos,
i crec que enceneu
en mi un viu desig — de voler seguir-vos.*

*Car vostra illusió
és la illusió mia
i allò que amo jo,
ameu amb follia.
Som d'una cançó
dos sons ben iguals — en plena harmonia.*

*—Benhaja el destí
que us porta a ma vora!
Fem nostre camí
contents i en bona hora
que el que no us sé di
prou m'ho dictarà — l'Amor que m'arborà.*

*Cantem la cançó
de l'Amor que ens guia,
Amor illusió,
i seny i follia
i gaudi i dolô,
prô tothora i temps — Amor poesia.*

*Cantem i estimem
sense fi ni mida,
l'amor que sembrem
traurà arreu florida.
Cantem i estimem
i duri l'Amor — molt més que la vida.*

A llaor d'una modista

*Modisteta diligent,
teta gràcia i serenô,
que duus sempre somrienta
en els llavis la cançó,
i en sa música escaienta
la frisança d'un petó...
quan et veig cosint contenta
que me'n causes d'illusió!*

*Ets gentil i enjogassada
com les ones de la mar,
ets xamosa i ets gemada
com clavell en esclatar.
Ets un bell somni de fada,
ets estel brillant i clar.
Modisteta enriolada
dóna'm llum amb ton mirar!...*

*Té ta veu harmoniosa
la frescor que té el torrent
—veu que l'ànima commosa
escolta devotament—
i és l'enveja de l'alosa
i dels homes el turment.
;Modisteta esplendorosa,
com m'encisa ton accent!*

¿I què hi tens, a la mirada,
que els cors omplés de neguit?
¿En tos ulls—ullets de fada—
quin misteri hi ha escondit
que són clars com matinada
essent negres com la nit?
Ai, modista ben amada,
mira'm sempre fit a fit!...

Ta rialla cristal·lina
té l'encís del brolladô,
car és fresca i argentina
com de l'aigua la cançó.
Amb ton riure s'endevina
de ton cor la serenô.
Ai, modista gràcil, fina,
ton somris que és seductô!

Ets joliva i parladora
com esbart de gafarrons,
ta mirada traïdora
fa i desfà mil il·lusions,
la teva boca és penyora
de promeses i petons.
Modisteta encantadora,
com em plauen tes cançons!

*Tes cançons i tes follies
d'un amor que no té fi,
de l'amor que tu voldries
i que ansio jo gaudí!
Si la glòria que somnies
la volguessis partí amb mi
ai, amor, que me'n faries,
de feliç, si fos així!*

*Tu que tens com poques tenen
la cadència en el parlar
i aquells braços que s'estenen
amb desitjos d'abraçar,
i aquells ulls que en els cors prenen
i aquell ritmic caminar,
i aquells llavis que s'encenen
dalerosos de besar;*

*tu que tens esclau tothora
aquest pobre trobador,
i ets sa musa inspiradora,
cantant sols a ta llaor,
i amb tu pena i riu i plora
defallint per tu d'amor,
ai modista seductora,
modisteta encantadora
compadeix-te de mon cor!*

A fira

—Vaig a fira, Salvadora;
per record vols un anell?

—Què ets galant!

—Amb tu, traïdora!

—De debò?

—Vatuanell!

Sols per veure't alegroia
tornaria ací amb la joia
volant més que cap ocell.

—T'agraeixo la finesa...

—La vols? Diques!

—No pot sê.

—Doncs, un vano?

—Só pagesa

i no n'he de menestê,
que del tros, amb alegria,
amb calô o fred cada dia
vaig i vinc d'allò més bé.

—Vols un braçalet?

—No en gasto.

—Doncs, què et porto?

—Res de nou.

—I un rellotge?...

—Quin malgasto!

—Ni amb això el cor se't commou?...
—Ca, barret! Deixa'm tranquila,
que amb el que tenim a vila
ja es pot dir que en tinc bé prou.

—Si el que vols tu m'expliquessis...
Per Déu, digue-ho!

—Res no vull!

—No em pensava que tinguessis,
Salvadora, tant d'orgull.

T'ho digués l'hereu Tarrida
ja ho voldries de seguida,
que t'escau ell força a l'ull.

—Ves, Feló, de no fer bromes!

—És el cert, ho diu tothom!...

—També sou així els homes?

—Que no ho és?

—Ja que ve a tomb,
t'ho vull dir i em pots ben creure;
aquest que dius no el puc veure,
t'ho asseguro pel meu nom.

—I el ballà amb ell tant a plaça?

—Que he de fer si em ve a cercar?

Que he de dar-li una carbassa?

No l'he pas de menysprear!

—I aquells rams?

—Oh, quin martiri!

*¿Que vols que als peus els hi tiri
en acabar-me'ls de dar?*

*El que xerra sense solta
perquè ho sent, és un badoc.
Ah! Si sols alguna volta
estigués en nostre lloc,
veuria que euriolades
besem mans, moltes vegades,
que voldriem veure al foc.*

*—No t'enfadis, que jo em creia
que allò que he dit era el just.
Ja veuràs, jo sempre us veia
tot pensant que era el teu gust.
Me n'alegro que no sia!
El meu cor tot en patia
i en tenia fort disgust.*

—Tu?...

—Si... jo.

—Per què?...

—Jo ho sento,

*mes no ho puc pas explicar.
Quan ell et parla, em rebento
per no posar-me a plorar.*

*Quan li rius, tot m'entristeixo
i és horrible el que sofreixo
quan amb tu es posa a ballar.*

—Doncs, Feló, si tu m'ho haguessis
dit abans...

—Pobre de mi!

Temia que te'n burlessis,
i m'hauria fet patí.

I si hi reies, Verge santa,
prou ma pena fóra tanta
que'm faria fins morí.

—Si hagués vist el teu martiri,
jo ja l'hauria esquivat;
mes, si això et dóna deliri,
pots ben dir que està curat.

—De debó ho dius, Salvadora?

—Ja ho veuràs si ve a ma vora.

—Que me'n deixes, de calmat!...

—Calma't sí; l'hereu Tarrida
no te'n faci pas, de pô.
No m'agrada aquella vida:
no s'ha fet per mi, creu, no!

No vull gent tan fatxendera;
el meu cor un home espera,
honrat, bo i treballadô.

Potser sí que ell esbombava
que l'amor meu té segû...

—*Jo he sentit com se'n vanava.*

—*Doncs, n'està ben bé dejú.*

*Que se'n busqui altra pel poble,
que jo vull un home noble,
bon minyó, com...*

—*Qui?*

—*Com tu!*

—*De debò?*

—*Ai! Que fatigues
he passat per podê-ho dî...*

—*No te'n burles? Cuita! Dignes!
Es de cert que em vols a mi?*

—*Sols a tu!*

—*Quina alegria!*

*O! Benhaja aquest sant dia
en què acaba mon patí!...*

.....
—*¿I de fira, quina joia
em vols dû? Hi vas?*

—*Sento uns bulls
dintre el cor... Me'n desdic, noia!*

No estic pas per més embulls...

*Qui anâ a fira s'amoïna
si em só firat d'una nina
que és la nina dels meus ulls!*

Cant a les flors

A una dama

*¿Voleu un cant a les flors,
o benvolguda senyora?
¡Bella tasca és per als cors
que la bellesa enamora.*

*Bella tasca em demaneu,
car el cant ja al cor germina
i vós el cant inspireu,
que de les flors sou regina.*

*Per vós, que entre flors viviu
i sou, com elles, gemada
aquí va el meu cant.*

*Oïu,
senyora, la humil tonada.*

*Va reposà el bon Déu el setè dia,
i, commós, complagut i resplendent,
escoltava la dolça melangia
que exalaven el mar, el bosc i el vent.*

*Admirat de son obra, contemplava
els astres fent llur curs per l'ample espai,
l'ocell que lliurement volant cantava,
i el verd dels camps que no finia mai.*

*L'Altíssim somrient s'hi embadalia,
mes quelcom entre el verd trobà a mancar
i amb un bes tot amor i poesia
la flor primera amb goig féu esclatar.*

*I va dir: —Vés, o flor, i el món emplena
de ta flaire gentil i formosor:
de gràcia i de beutat ets tota plena,
car en tu duus l'encís del Creador.*

*Alegra els cors sens defallir ni treva,
ni tinguis distincions per a ningú:
com filla de l'amor, és missió teva
que en floreixi un petó, floreixis tu.—*

*I el desig del bon Déu sens mancà un dia
s'ha complert en tot temps i tota edat;
com més noble i més pur el bes naixia
amb més força i perfum la flò ha esclatat.*

*I potsê el d'una mare és una rosa,
i el d'una verge un tendre llessamí
i al bes traïdor de Judas fou desclosa
una flor tota plena de verí.*

*I els petons dels humils són violetes
i el de l'amant clavell abrusador
i pocs els dels infants, jolius floretes
com les ànimes llurs, totes blancor.*

*Això és secret diví on l'home no arriba;
el que és cert és que allà on n'hi ha amor
i ressoni d'un bes l'expressió viva
esclataran les flors de tots colors.*

*I com que de l'amor de Déu són filles,
com companyes reblertes de beutat
a tot moment, vistoses o senzilles,
les trobem a prop nostre amb dolç esclat.*

*I elles fan passadores nostres penes
i fan el nostre goig més pur i viu
i les hores de dol tornen serenes
i ens canten a ple hivern un cant d'estiu.*

*Són l'efrena que Déu amb alegria
ens fa per a cridar-nos a l'amor;
són l'encís, són la llum, la poesia
que en la prosa del viure ens parla al cor.*

*Són aquell raig de sol que dolç traspasa
de l'asil i hospital el fred cancell
i il·lusiona el malalt d'ànima lassa
i al trist porta consol xamós i bell.*

*I quan d'amunt la fossa apar que ploreu
—que una mà bona i pia hi ha deixat—
un record ens demanen pels quins fcreu
i ens diuen que és el món tot vanitat.*

*I són símbol de pau com la coloma,
car duen dintre seu quelcom diví:
si una fruita va perdre el primer home,
una flor pot a un home redimí.*

*Pertot on hi hagi amor, mentre el món sia,
les flors, majestuosos, regnaran
en els cors duent tendra poesia
i la vida reblint de dolç encant.*

... ..
*Heus aquí, com voleu, senyora mia,
a les flors mon humil i feble cant.*

Camperola

—*Marieta encantadora*
on fas cap tan de mati?
—*Vaig a l'hort, que hi ha maduixes*
que són a punt de collir.
—*Si tu vols que t'acompanyi,*
gran plaer serà per mi.
—*No tinc por ni res que ho sembli;*
però, si voleu seguï,
ni accepto ni m'hi oposo,
car prou ample és el camí...
—*Ets esquerpa.*

—*No: só franca.*

Dic al pa pa i al vi vi.
So com el bon Déu m'ha feta...
¿Què hi podem fer si só així?
—*Com que tinc la feina feta*
(ja la fan d'altres per mi),
amb el gos i l'escopeta
surto cada dematí;
com que no tinc ruta fixa,
faré amb goig el teu camí.

—Si que fareu poca cosa;
no hi ha gens de caça ací.
—Tant se val! No em don quimera.
Hi ets tu, i vals més per mi
que tots els conills i guatles
que podria perseguir...
I tastaré les maduixes
si és que me'n vols oferir...
—Això prou!

—Si avui podia
la dolçor poder fruïr
de les que tens en els llavis
fóra per mi un gran festí.
—Això voleu?...

—M'hi deleixo!
—Sou llaminerot.

—O, sí;
llaminer de coses bones.
—Pobret! Com deveu patir!
—Si tu vols...

—Deixeu-ho córrer!
Sé tot el que podeu dir.
En mal bosc voleu fer llenya,
no és la mel per segons qui.
—De tot el que tu demanis
creu que ho tindràs a desdir;
de res del que per mi facis
no t'hauràs de penedir.

—Bé, sí; però hi ha un obstacle,
que és l'hereuet del Moli
i també hereu d'aquests llavis
que a vós tant us fan glati.
Heu fet tard i a fe que ho sento,
ves qui no us ho feia di.
—L'hereu?... Ai, pobra Marieta!
Ja sabràs el que és pati.
¿No veus que és un pelacanyes
que amb mi no pot competi?
Si és un hereu que fa riure...
És un hereu tan mesquí,
que no és res!

—¿Voleu saber-ho,
qui és l'hereu del Moli?
Doncs, aneu a preguntar-ho
primè a mossèn Agustí,
després al batlle i al jutge,
i després veniu a mi,
i al metge i a tot el poble,
i us direm que és un fadri
ben plantat, bon feiner, noble,
i que val més d'ell un bri,
que tots els hereus Escampa
que van corrent per ací
que el treball no els prova gota
i sols saben presumir.

*Heus, aquí en poques paraules
qui és l'hereu del Molí.*

*—Treballar no necessito
car d'unces el puc cobri.*

*—Vós les llanceu i ell les guarda;
vejam qui haurà millor fi.*

*—Bé, tot això són falòrnies
que no havem pas d'escatí...
Tu també has d'ésser meva.*

*—Que us heu tocat del magí?
I l'hereu?*

*—Deixa't de coses
l'hereu haurà d'emmudí,
i si vol armar bronquina
ens ho farem.*

—Déu diví!

*¿Que no veieu que si us toca
prou us hauran d'afegí?...*

*Si vós teniu escopeta
(que per res no us deu servi),
ell té una vara de freixe
dreta i forta com un pi
que fa voltar més de pressa
que les ales d'un molí.*

*I... prou! Si voleu provar-ho
ben prompte el tindrem ací.*

*Ja el veig que surt de la feixa
i ardit emprèn el camí
per a vení alegre a rebre'm
com fa cada dematí.*

—Ell, és?...

*—Sí; però què us passa,
que així us veig esgrogueï?...*

*—No res; és que ara recorde
que ahí en Mateu em va di
que a esmorzar m'esperaria
a la font del Romaní.*

Ja ens veurem una altra estona...

—No estiguen. Ja ho crec que sí!

*I si a cas l'hereu trobéssiu
deixeu-li franc el camí:*

és un bon consell que us dono...

—Pobre hereu! Deixa'l per mi!

Adéu, colometa blanca!

—Adéu, borinot roí!—

.....

*I esclafeix una rialla
que de ràbia el fa tremi.*

Idil·li trist

*Un escarabató humil
fa l'amor a una rosella
fresca com matí d'abril
i brillant com una estrella.
Bo i dient-li amb veu subtil
juraments a cau d'orella
esclata un petó gentil
que la torna més vermella.*

*Uns enamorats, passant,
veuen la flor tota encant
i ell la cull per l'estimada.
En posar-se-la ella al pit,
l'escarabat cau ferit
i la flor mor colltorçada.*

Cançonetes de la mar

I

*Sé una cortineta blanca
ran la mar i en carrê estret
que al darrera mai no manca
una noia fent ganxet.*

*Quan arriba una barqueta
—bell encís del retornar—
s'alça un xic la cortineta
amb un tendre sospirar.*

*I quan és la que ella espera
la finestra obre amb fallera,
voleiar fa el mocador,
va en rencu la clavellina
i a la platja s'encamina
amb un ram per l'amador.*

II

*Ets joliu i enjogassada
com les ones de la mar,
ets xamosa i ets gemada
com clavell en esclatar.
Ets la fada que somnio
i que canto ple d'amor,
ets la dona que jo ansio
per mestressa del meu cor.
Si la mar és alegria
i a la platja cada dia
et contemplo amb emoció,
¿com no amar-te, si a vegades
he pensat que tes besades
deuen dur sa salabrор?*

III

*Prop la mar hi ha una caseta
que és petita, blanca i neta
el mateix que un colomí.*

*A la casa hi ha una nina
i al balcó una clavellina
i geranis a desdî.*

*Que a la casa hi ha una fada
prou ho sap el sol, la mar
i l'oreig de matinada
i la lluna i el cel clar,
car d'amor una complanta
tots li endressen amb delit
junt amb mon cor que li canta
sospirant, de dia i nit.*

IV

*Voreta la mar vull una caseta
per dur-hi en triomf el dolç amor meu,
que l'ona gentil la besi inquieta
quan vingui a morir cantant al seu peu.
Feliços viurem en pau i alegria
ben lluny de ciutat, ben lluny del gran món,
de dies sentint sa dolça harmonia,
cantant-nos de nit, sa bella non-non.
Quan brami imposant, tots dos tremolosos
les mans ens pendrem, i a Déu silenciosos
amb fe endreçarem gentils oracions,
quan canti plaent cantarem amb ella
i en veni a besar la casa novella
confondrem joiosos els nostres petons.*

V

*Marinera, marinera,
la més bella i encisera
de les platges de llevant
quan et veig amb gran fallera
per l'areny corrent lleugera
el meu cor s'omple d'encant,
i et segueixo amb la mirada
i l'escolto embadalit
i et voldria enamorada
i et desitjo amb foll neguit.
Car pressento sens cap dubte
que ha d'ésser ton estimar
imposant, gran, incorrupte
com les ones de la mar.*

La font del romani

*Prou que en servaré memòria
de la Font del Romani:
hi vaig anar amb set d'aigua,
jo hagués perdut el camí!
que hi vaig arribâ amb set d'aigua
i amb més set, en retorní.*

*Hi havia una donzella
—donzella o be serafí,
perquè encara a aquestes hores
no ho he pogut escatí—
de mirada dolça i pia,
clara com el serení
i, cas estrany, que es clavava
com l'acer d'un espasí;
mirada que a alhora era
llamp i estela del matí.*

*Encara dins meu la sento
la fiblada que em ferí
tot servant la llum intensa
que tot el cor m'aclarí.*

*Portava un cantiret d'aigua
tot just acabat d'ompli:*

*En demanar-li per beure,
somrient me l'oferí.
Quan el càntir m'allargava,
el cor com em va tremir!*

*Prou vaig beure amb delectança
del seu gemat rajolí,
prou el beure em satisfieia
mes altra set nasqué en mi;
set d'amor que feia créixer
aquella beutat sens fi
de mans lilials i gràcils
i de coll alabastrí
i de llavis com maduixes
acabades de collí.*

*Quan el càntir li tornava
ni un sol mot vaig saber di,
(car mon cor frisós tremia
sota el seu esguard diví)
sols fos per regradiar-li
el gest delicat i fi.*

*Quan vaig dominâ amb prou feines
l'emoció que m'envai
i trobí la galania
i el mot just per a agrai
la seva gentil finesa*

*i mon cor poder-li obrí,
ja no hi era, ja era fora:
no sé per on va fugí.
Vaig cercâ arreu amb fallera,
vaig desfê un tros de camí,
prô endebades: com una ombra
vagarosa s'esvai.*

*I pertot corro i recerco
sens poder mai assolí
ço que és somni dels meus somnis,
ço que em cuita emmelangí.
Aquella imatge volguda
que Déu posà en mon camí
no sé encar si era una fada,
una dona, un serafí...*

.....
*Prou que en servaré memòria
de la Font del Romani!*

Il·lusió perduda

Mare i fill

—Com és que no vas a fira?
Digues, noi: per què no hi vas?

—Per 'nà a fira, mare meva,
per 'nà a fira ja he fet tard.

—Què vols dir?

—Què? Que les festes
s'han, per mi, ben acabat.

—No t'entenc.

—Ai, mare meva!

Ja us ho diré: tant se val!

Jo que em creia anar-hi alegre,
sols faria que plorar;

la fira és per mi tan trista
com no hauria cregut mai.

—Què és aquest canvi? No em deies
que et trigava en arribar?

—Oh sí, mare! L'esperava
ple d'amor, il·lusionat.

Jo esperava aquesta festa
amb el cor tot ple d'afany;
jo anava comptant els dies
que mancaven, i és el cas
que avui, mare, prou voldria
que no hagués arribat mai.

*Quina diada més trista!
Qui ho havia de pensar!*

—Si no t'expliques...

—Què us sembla

la Maria del Mas gran?

—Una bona noia...!

—I maca!

*—I honrada a carta cabal
i feïnera com cap altra.*

*—Doncs, ella la causa ha estat
que jo no pugui anà a fira,
com solia anar cada any,
i que el cor se'm faci a trossos
i em rebenti de plorar.*

—Ella?

—Sí, mare, per ella!

*I ella no s'ho pensa pas.
Jo esperava aquesta festa
per a dir-li tot ballant
que temps ha que m'agradava,
que em tenia el cor robat,
i que ella, solament ella,
em podia un cel donar.
Si el meu amor acceptava,
ja ho tenia tot tramat:
ho deïa a vós, al seu pare,
als parents, als meus companys*

*i al cap d'un parell de mesos
al senyor rector, i en paus.
Prô he fet tard: l'hereu Ginesta,
mare, m'ha guanyat per mà,
i avui el seu prometatge
m'han dit que s'ha declarat.
Mala estrella ha estat la meua!
Ai, mare, quin desengany!
—Ves-hi, fill, vés cap a fira
que a la fira et distrauràs.
—A fira? Què he d'anâ a fer-hi?
Què hi podria anâ a cercar,
si la nina que volia
ja l'hereu se n'ha firat!*

*
* *

*Una rosa mig oberta
ha besat un papalló
i aquesta ha acabat d'obrir-se
encesca el mateix que foc.
Un borinot lleig i negre
—o, malhaja el borinot!—
atret per sa galania
s'hi ha rabejat com un foll,
i la rosa trista i lassa
ha perdut prest el color,
i plorant ha anat marcint-se
i esfullant-se a poc a poc.*

.....
*Pobre enamorat quan torni
portant-li un altre petó!*

Les primeres joles

Idiï-ii

*Disset anys! Ganes de riure,
de fer broma i de cantar.
Res més bell i bo que el viure
Res tan dolç com l'estimar
Disset anys! Sort inefable,
esperances, illusions
i un bagatge inacabable
de corrandes i cançons.
És així l'hereu Ribalta,
i si és ben plantat i fort
i és valent, pels ulls li salta
la noblesa del seu cor.*

*I és humil tant com és noble,
bon feiner tant com honrat,
i per xò de tot el poble
és ben vist i és estimat,
i és per xò que a les donzelles
a les festes les veureu
que es deleixen totes elles
per poder ballâ amb l'hereu.
Mes, l'hereu, si bé tothora
sol mostrar-se complaent,
de cap d'elles s'enamora
car sap prou que una pastora
li té el cor i el pensament.*

* * *

*Cap al tard, quan l'harmonia
del camp es va a ensenyorir
i amb el toc d'Ave-Maria
se'n va el sol cap a dormir,
i l'ocell al seu niu vola,
i el rossinyol canta ardit,
i la flò obre sa corolla
per rebre el bes de la nit,
sense dir-s'ho, amb alegria
i sempre al mateix indret
prou es troben cada dia
la pastora i l'hereuet.*

*Un indret fora del poble
prop d'un marge ple de flors
i d'un cirerer, que noble
guardià és de llurs amors.*

.....

—T'esperava ja, Maria.

—Com! Per què?

—Poc t'ho puc dir!

—Com ho saps que aquí vindria?

—Tu mateixa ho vas dir ahir...

—Trapacer!...

—Ai, recristina!

*Doncs ahir, ben resolut,
el teu mirà em va dir: "Vina
demà també." I só vingut.*

—Fa que és estrany? Cada dia
ens trobem, sens dir's-ho, aquí.

Qué ho fa?

—Saps què ho fa, Maria?

Que'ns hi porta el cor.

—Vols dir?

—Ja ho crec que sí: és una força
que ens hi empeny sense voler.

*An a mi fins em fa tòrcer
de camí.*

—Doncs, què ho deu fer?

—*Què ho fa? Tu, l'hora, la posta
de sol, la calma que Déu
estén pertot, i això acosta
tots dos cors: el teu i el meu.*

—*Jo en el cor tinc una pena
que sovint em fa plorâ,
i és que em giraràs l'esquena
per una pubilla...*

—*Ca!*

No t'ho pensis pas, Maria.

—*Doncs jo ho veig més que segû.*

—*Qui el cor m'omple d'alegria
i em farâ felïç? Sols tu!
Tu només: deixa quimeres
car mai no t'he de trair,
i en penyora, les primeres
joies et vaig a oferir.—*

*I enfilant-se amb gosadia
i amb llestesa al cirerê,
en menys d'una avemaria
va saltar tot riallê
amb dos penjolls de cireres
fresques, dolces, enciseres
i mostrant-les-hi digué:
Vetaquí les meves joies,
cirereta, cireró;*

*riu-te'n, de les altres noies,
que a tu sola estimo jo.*

*A tu sola, ben soleta,
cirereta;*

*car ets tota ma illusió;
vina, apropa't, amoreta,
que un penjoll amb emoció
posaré a cada orelleta,
cirereta, cireró.—*

*Ella riu tota amorosa
i els ramells ell decidit
un a cada orella posa,
i de cop, desvergonyit,
li fa un bes amb gran fallera,
llarg, fort, dolç, apassionat
que en la galta altra cirera
sembla que hi hagi penjat,
en tant amb joia els envia
el seu darrer raig el sol
i del marge amb alegria
un devessall d'harmonia
els endreça el rossinyol.*

Hivernenca

*Neva a la muntanya
i glaça aci al pla.
Neva a la muntanya.
Quin fred que ja fa!*

*Vina, esposa meva,
no ens moguem per res;
vina, esposa meva,
vina, acosta't més.*

*Que al casal dels avis
on l'amor té el niu,
que al casal dels avis
hi ha el millor caliu.*

*Bona llar no ens manca,
bons boscalla, tampoc;
bona llar no ens manca
per a fê un bon foc.*

*L'un a prop de l'altre...
així, tots dosets;
l'un a prop de l'altre
ens riurem dels freds.*

*Farem un rosari
dels més vells records,
farem un rosari
de vius i de morts.*

*Remembrarem coses
d'un temps que ha sigut,
remembrarem coses
de la joventut.*

*I ens semblarà un somni
(o jorns clars i bells!)
i ens semblarà un somni
que siguem aquells.*

*Ara els caps blanquegen,
prò el caliu hi és;
ara els caps blanquegen
i ens estimem més.*

*Ara som dos arbres
que ja han llevat prou,
ara som dos arbres
que tot vent somou.*

*I un s'aguanta amb l'altre
en senti's tremir,
i un s'aguanta amb l'altre
quan va a defallir.*

*El dia que un caigui,
(qui sap si demà!)
el dia que un caigui...
l'altre, què farà?*

*Serà el que Déu vulgui,
no ens hi amoinem;
serà el que Déu vulgui;
avui sols parlem*

*d'aquelles cabòries
que eren nostre encant,
d'aquelles cabòries
que no tornaran.*

*Dels anhels i somnis
del temps que ha sigut,
dels anhels i somnis
de la joventut.*

*D'aquella foguera
parlem-ne a pleret;
ventem-la amb fallera
sols sigui un xiquet,
que aquella foguera
espantarà el fred.*

Homenatge

al poeta local Josep Pujadas Truch

(Breus notes biogràfiques)

Poble que honora els seus fills i habitants distingits pels seus mèrits i qualitats, s'honora a si mateix. Així ho han comprès i ho vénen fent els Ajuntaments darrers i l'actual del Masnou, i els honoren degudament, sia retolant uns carrers de la Vila amb el nom de bons patricis i fills predilectes, amb el de llurs experts marins, amb el de l'eminent mestre Lluís Millet i el d'illustrats professors; sia homenatjant públicament els que foren mestres d'ensenyança durant molts anys en les Escoles municipals, i ara, complint en nom de tota la població, un deure d'admiració i d'agraïment al llorejat poeta masnoví, el benemèrit Josep Pujadas Truch, amb el present homenatge fervorós que té ben merescut.

Qui és aquest poeta masnoví?

Els qui hem seguit atents els passos de la seva vida literària i hem experimentat goigs inefables en els seus triomfs—considerant que cada triomf seu repercutia també en el bon nom i glòria de la Vila—no mancarem pas a donar resposta a aquesta pregunta tot fent una petita biografia senzilla de la seva personalitat destacada ja i desaparebuda per molts dels seus conciutadans.

En Pujadas és un català de cor, prou conegut dels escriptors de la nostra terra i dels jurats de diversos Certàmens i Jocs Florals; és un inspirat cantor de la natura i de la vida, un vertader poeta. Nasqué a Masnou el dia 29 de maig de 1876, de família modesta i de bons costums arrelats; restà aviat orfe de mare. Estudiós i reposat a l'escola, ben prompte sobresortí dels seus condeixebles; obtingué els primers premis en les assignatures d'ensenyament primari; dominà en breu temps la llengua francesa amb la seva enrevessada ortografia. Començà aleshores la seva afició a la poesia; escrivia regularment els versos primers, concorria a vetllades literàries locals, i, sobretot, esmerçava la major part de les hores de lleure a llegir les obres dels millors poetes populars.

Sorprès i admirat de la *difficil facilitat* amb què componien llurs incorregibles versos els mestres de l'art poètic, no es deturà gens ni mica en el seu propòsit, i seguí endavant en la seva vocació naixent; estudiava i llegia sempre amb entusiasme per perfeccionar-se en el difícil art, tenint per únic mestre la seva fecunda inspiració. Pot ben dir-se que s'ho deu tot a si mateix, i s'ha creat, per tant, una indiscutible patent i filiació pròpia; tots els seus poemes de diferents ritmes, porten el segell d'original propietat, sense por d'ésser confosos amb altres.

Els cants de to festiu, patriòtic, d'amor, de fe, de natura i de costums populars i patriarcal eixits de la seva ploma, han estat ben acollits i afortunats, per cert, i han merescut els millors premis en nombrosos certàmens de Catalunya i Repúbliques Americanes; però on ha tret relleu la seva gran inspiració de poeta ha estat en el to sentimental, com ho proven el monòleg dramàtic "Pobra Mare!" i l'elegia "Cants d'enyor", poema en el qual l'autor, pare afligidíssim, amb llàgrimes del cor, plora i fa plorar els llegidors la mort de la seva filla Rosa, flor jovenívola, encís de sa llar.

Deixant de banda la infinitat de composicions que escriví per a festivals i actes commemoratius celebrats ací a la Vila, cançons i follies de caramelles per als chors locals i de Teià i Alella, informacions i dedicatòries—puix la seva ploma no ha tingut mai un no per a ningú—, ha presentat al públic obres bellíssimes versificades: l'episodi dramàtic "Vida i Mort", estrenat amb gran èxit el dia 3 de gener de 1897 al Teatre Circ de Masnou; i el dramet patriòtic "Jorns de dol", representat en festes escolars als teatres Nou Retiro Principal i Novetats de Barcelona; "Els Llops", quadro dramàtic estrenat a Buenos-Aires; "El promès de la Carmeta", comèdia en un acte; "Astúcies d'un corredor", humorada en un acte; el diàleg poemàtic "Orfenets!", ple de tendresa i sentiment; el monòleg festiu "Tinc de casarme", i el darrer ben tramata drama en tres actes, representat a la Catequística de Masnou, "Fra Anselm o el consol del perdó".

Un servei útil als escolars de la nostra terra féu En Pujadas Truch publicant, a justos precés de coneguts pedagogs, el seu primer i únic llibre "Ramell de felicitacions i poesies escolars", a fi que els infants es servissin de la llengua catalana per a felicitar els seus familiars en les festes assenyalades, llibre que fou ben acollit per totes les escoles (fins al punt d'exhaurir-se'n molt aviat dues edicions) i que, amb tot afecte, dedicà als seus estimats mestres En Francesc Flos i Calcat i el sotasignat.

El seu temperament d'activitat poètica ha fet que no deixés de prendre part en gairebé cap dels Certàmens i Jocs Florals de Catalunya, tret dels de Barcelona (ell sap per què). Ha guanyat premis i accésits en els de Sabadell, Badalona, Molins de Rei, Agramunt, Castellar del Vallès, Lleida, Gràcia, Buenos-Aires, Terrassa i en altres que de moment no recordem, i així ha anat col·leccionant valuosos objectes d'art i diplomes, el nombre de tots els quals ascendeix a més de seixanta, si mal no tenim anotat; gairebé tots foren exposats al Centre Coral el dia que En Pujadas rebé el nomenament de Soci Honorari d'aquella societat, a fi que la població de

Masnou es fes càrrec d'una tal meritòria adjudicació, acceptada pel nostre poeta sense la menor idea de vanaglòria personal, que sempre ha estat renyida amb la seva provada modèstia. I a propòsit d'aquell dia, recordem amb fruïció les paraules de cordial agraïment pronunciades en correctes quartetes de magnífics versos hendecasil·labs a la Societat i als amics consocis per l'enlairat tribut que justament se li feia. De la mateixa manera han estat els escassos parlaments que s'ha vist obligat a pronunciar en públic; en ells s'albira sempre l'ànima del poeta.

La literatura seva predilecta, que ell ha conreuat de molts anys ençà i en hores sotretes al repòs del seu treball industrial, no l'ha privat de complir els seus deures de ciutadà en profit de la Vila i del seus veïns. De jovenet, ell va ésser el cronista del Masnou en el setmanari "La Costa de Llevant"; més tard, el corresponsal d'una revista i de periòdics catalans de Barcelona; President de Juntes instructives i benèfiques; Conseller del Consistori municipal; i el principal organitzador i Secretari dels Jocs Florals que, amb tan de lluïment, varen celebrar-se a Masnou.

En el transcurs de la seva afanyosa vida de treball manual i literari, a més de l'intens afecte que porta a tots els seus familiars com a pare bondadós, mai no ha deixat d'estimar devotament sa vila nadiua, i ha proclamat arreu la seva boniquesa natural i les bones qualitats que l'honoren. ¡Que Déu li ho pagui amb salut excel·lent i llarga vida, i que el poble correspongui com fa ara! Heus ací en aquest sonet publicat, una prova d'aquella estimació:

A MASNOU

*Masnou del meus amors! Vila xamosa,
la més blanca, joliu i esplendorosa
que Déu posa somrient ran de la mar,*

*penyora de lleialtat i d'honradesa,
espill de caritat, font de noblesa,
de la Costa joiell el més preclar.*

*Terra de braus marins i barons savis
que han dut, arreu del món, ton nom triomfant,
i de noies d'ulls clars i rojos llavis
que l'omplen tot d'encís i dolç encant.*

*Feliç qui del gran món lluny de l'escòria
de sa vida, a prop teu, arriba al fi,
que és passar d'una glòria a l'altra Glòria
poder a ton redós viure i morir.*

FREDERIC BOSCH

Masnou, agost de 1932.

Índex

	<u>Pàgina</u>		<u>Pàgina</u>	
Pròleg, per Lluís Millet	7	Espiritualitat	56	
A Masnou	13	Els rossinyols de Montserrat	61	
La Costa de Llevant	14	Tot jugant	65	
La casa catalana	18	La Verge a la font.	67	
Credo	23	Glosses { I	71	
A uns pins solitaris	25	Marianes { II	74	
Pirenenques {	La Vall de Núria.	26	III	76
	Matinal	27	La pedregada	78
	El pastor de Núria	28	Nevant { I	79
	A la Verge de Núria	29	(impressions) { II	81
	L'avet mort	30	Romanç del maig Montserratí	83
La cançó de l'aigua	31	A la caritat	86	
La Pàtria nostra	32	L'infant abandonat (conte de Nadal)	89	
El Cant del Sardanista	35	Impressions de Núria {	A la Mare de Déu.	94
La novícia	37		La cançó eterna	96
***	42		El bosquet de la	
A la Pàtria	43		Mare de Déu	97
A la Verge de la Cisa	47		Matinal	98
A Crist Rei {	Crist venç	50	Els goigs de la Mare	
	Crist regna	52	de Déu	100
	Crist impera	54	Idil·li	101

	<u>Pàgina</u>		<u>Pàgina</u>
Nadal amb neu	103		
Del Diví Verger	{	Del recordatori de primera Comunió de la meva filla Rosa, que és al Cel	105
		Al meu fill en sa primera Comunió. Del recordatori de primera Comunió del meu nét Joan Maresma Pujadas.	106 107
		Posta de sol	108
		Poemet de la noia malalta	111
Dia de dol	115		
A la meva filla Rosa en el desè aniversari de la seva mort.	117		
A la Verge de Montserrat	120		
Hostalera eixelebrada	123		
Nadalenques	{	I	127
		II	128
		III	129
		IV	130
		V	131
		VI	132
		Nadalenques	VII 133
			VIII 134
			IX 135
		Glossa	136
		A una donzella que sempre riu	140
		Cendres d'amor.	144
		A una dama que ha estat molt malalta	148
		Dos cors	151
		A llaor d'una modista	157
		A fira.	160
		Cant a les flors.	165
		Camperola	169
		Idil·li trist	174
		Cançonetes de la mar	I 175
			II 176
			III 177
			IV 178
			V 179
		La font del romaní.	180
		Il·lusió perduda	183
		***	186
		Les primeres joies	187
		Hivernenca.	192
		Breus notes biogràfiques	197

OBRES DE J. PUJADAS TRUCH

- Vida i Mort*, episodi dramàtic en un acte, en vers.
Pobra Mare!, monòleg dramàtic, en vers.
El promès de la Carmeta, comèdia en un acte, en vers.
Tinc de casar-me!, monòleg còmic, en prosa (premiat).
Astúcies d'un corredor, comèdia en un acte, en prosa.
Poesies, quadern n.º 317 de "Lectura Popular".
Cants d'enyor, elegies. (Nova edició.)
Fra Anselm, o el consol del perdó, drama en tres actes, en vers, per a homes sols.
Ramell de felicitacions i poesies escolars (tercera edició).
Orfenets!, diàleg poemàtic, en vers.

A PUNT DE PUBLICAR

- La Comtesseta de Castellflorit*, conte de Reis, en tres quadros, en vers, per a noies.

INÈDITES

- Amors d'estiu*, sarsuela en un acte, en vers. Música de Grau Maristany.
Jorns de dol, quadro dramàtic, en vers, per a nois.
Jurament d'amor, drama en tres actes, en prosa.
Llum als ulls i llum al cor, dramet en dos quadros, en vers, per a noies.
El sant de la senyora Pepa, comèdia en un acte, en prosa, per a homes sols.
Els llops, drama en un acte, en prosa (premiat).
L'Antiquari, monòleg en prosa (premiat).

AQUEST LLIBRE

Flors del camí

FOU ENLESTIT

EL DIA 11 DE GENER DE L'ANY 1933

I RELIGAT DOS DIES MÉS TARD, EN

ELS TALLERS QUE LA IMPREMTA

EDITORIAL HERMA A. G. S. A.

TÉ INSTAL·LATS A

BADALONA.

